

[Thử Miêu] Nhất Sinh Thử Hậu

Contents

[Thử Miêu] Nhất Sinh Thử Hậu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39

[Thử Miêu] Nhất Sinh Thử Hậu

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân, ngọt, HECouple: Bạch Ngọc Đường x Triển ChiêuTiến một từ khó diễn đạt hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-nhat-sinh-thu-hau>

1. Chương 1

Tiến, mang theo mùi tanh nồng đậm, lóe lên ánh xanh quỷ dị, bắn ra từ bốn phương tám hướng như bão táp mưa sa. Không có khe hở, từng mũi tên đều sắc bén như muốn đưa người về cõi chết.

Đêm, tưởng như vô tận.

Trong bóng tối, giữa mưa tên như vậy, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Không thể thất bại, cũng vô phương kết thúc, thất bại cùng kết thúc đều chỉ có một kết quả, đó là tử vong.

Lần đầu tiên, Bạch Ngọc Đường biết cái giá phải trả cho tính ương bướng của mình, nếu chẳng qua chỉ là mạng của hắn, hắn chịu, hắn có thể cho, nhưng vì cái gì cả mạng của Triển Chiêu cũng muốn, tùy hứng cũng là hắn, bất chấp mọi thứ xông vào Trùng Tiêu Lâu cũng là hắn, tại sao. Tại sao, Triển Chiêu cũng phải trả giá, y chẳng qua đến đây ngăn cản hắn. Con mèo nhất định không thể chết!

Mưa tên cuối cùng cũng kết thúc, Bạch Ngọc Đường chỉ mơ hồ ngửi thấy mùi máu tanh, là từ trên người Triển Chiêu truyền tới.

“Mèo con, người bị thương rồi?” Bạch Ngọc Đường trong lòng hốt hoảng, như giấy bị vò thành cục, mở mãi không ra. Mỗi mũi tên kia, cái nào cũng được tẩm độc đó.

“Không sao.” Triển Chiêu theo thói quen nói. Từ nam hiệp tung hoành giang hồ đến Ngự Miêu bảo hộ một mảnh thanh thiên, y đều quen thói dùng lời ăn cần của mình mà nói: “Không sao.”

Y muốn trấn an người thiếu niên lạnh lợi thoải mái này, không thể để hắn có thêm gánh nặng. Họ muốn thoát khỏi nơi địa ngục Trùng Tiêu Lâu. Hoặc ít nhất, phải muốn để Bạch Ngọc Đường thoát ra ngoài.

Địch ẩn trong lâu, trong đầu lại căng thẳng như cung đã lên dây. Luôn đề phòng thứ sát khí trong bóng tối chuẩn bị tập kích mọi lúc mọi nơi.

Mỗi bước cũng phải cẩn thận. Cơ quan trùng trùng.

“A” Nhẹ hô một tiếng, phiến gỗ dưới chân Triển Chiêu trượt mở ra, cả người y bị lún sâu, rơi xuống.

Thân ảnh Bạch Ngọc Đường như ánh chớp, bắt lại cánh tay Triển Chiêu thật chặt. Chỉ cần mượn chút lực là Triển Chiêu có thể bay lên. Vậy mà, hắn lại nghe được một thanh âm.

Là thanh âm của vũ khí đâm vào cơ thể. Bạch Ngọc Đường biết, con mèo con kia thà cắn nát răng cũng không muốn phát ra bất cứ tiếng nào làm lòng hắn rối loạn.

Cùng lúc đó, một kẻ áo đen không biết phóng ra từ chỗ nào, một người hướng về lưng y mà đánh, một tên khác lại vung đại đao về hướng tay trái đang lôi kéo Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường không buồn suy nghĩ, phóng Họa Ảnh trong tay qua, đẩy lui đại đao đó.

Con mèo nhất định không thể chết!

Trường thương đâm vào sau lưng, trong bóng đêm không thấy được máu bắn tung tóe, kẻ áo đen còn chưa kịp đắc ý, Họa Ảnh đã như bóng ma xoẹt qua cổ gã.

Triển Chiêu không thể mượn tay hắn đi lên, lại muốn buông lỏng cánh tay đang nắm chặt y nữa, cổ tay cử động, muốn thoát khỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thất kinh, hắn không thấy được nguy hiểm dưới hằm, nhưng lại thấy rất rõ lời nhả nhủ trong hành động của Triển Chiêu: Nguy hiểm, buông ta ra.

“Mèo con, ta tuyệt đối không buông người ra.”

“Thả tay đi, Ngọc Đường, mình thư ở trên người người, người phải sống sót ra ngoài.”

“Mèo con, người sống ta mới có thể sống. Người sống, Bạch Ngọc Đường ta sẽ dùng cả đời này tới chăm sóc người, quyết không để người chịu khổ sở dẫu chỉ một chút, nếu người dám chết, xuống âm tào địa phủ, ta cũng bám theo người, chăm sóc người.” Trong bóng đêm, không thể nhìn thấy biểu lộ của Bạch Ngọc Đường, vậy mà chữ chữ câu câu, lại vang xa, vọng lại bên trong Trùng Tiêu Lâu.

Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào, trong tim Bạch Ngọc Đường đã có lời thề như vậy, tự Bạch Ngọc Đường cũng không rõ lắm, có lẽ là từ lúc đạo Tam Bảo, cũng có lẽ là từ lúc Khôn Long Tác đi, bóng lưng màu trời xanh cô độc đó đã dựng nên một cảnh tượng triền miên trong tim hắn, y kiên cường, tận lực, âm thầm, trung thực, y khiêm tốn nho nhã, dẫu vô tình hay cố ý đều chạm vào nơi mềm yếu nhất trong tim hắn.

Cho nên, mèo nhất định không thể chết!

Cảm thấy cơ thể Triển Chiêu đang bị một lực rất lớn kéo xuống phía dưới. Tay Bạch Ngọc Đường siết càng chặt hơn, miệng vết thương trên thân cũng bị phá rách.

— Cho dù ở dưới có thật là địa ngục đi nữa, ta cũng nhất quyết không buông tay.

Sức lực kia quá lớn, khiến hai người cùng bị kéo xuống.

Đen hơn, tối hơn. Trong ánh sáng hỏa thạch, có tia lửa của Hỏa Ảnh khi kéo qua bức vách.

Mượn tia lửa yếu ớt rải rác này, Triển Chiêu vận lực vào cánh tay, rắc một tiếng, phá bỏ dây xích sắt đang buộc hai chân, thế rơi lập tức chậm lại, hai người đồng thời xuất kiếm, hai cây kiếm cùng lúc cắm vào trong tường. Hai người như con nhện mượn lực từ kiếm treo lơ lửng trên hai bức vách trống.

Xích sắt rơi xuống đất, liền nghe tiếng tên “vút vút” bay qua, tính phương vị, đều là bắn về nơi xích sắt rơi xuống.

Một hòn đá nhỏ bay ra từ trong tay Bạch Ngọc Đường, nhìn ra thế công mạnh mẽ, hắn muốn dò xét thử xem bên dưới có còn cơ quan hay không. Cũng may, sau khi viên đá rơi xuống, không nghe được âm thanh kỳ lạ gì.

Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, xem như tạm an toàn rồi. Hắn một tay cầm kiếm, tay kia tìm kiếm cánh tay đã thả ra của Triển Chiêu, lòng bàn tay ẩm ẩm, lại hơi dính, là máu. Mèo con quả nhiên là bị thương.

“Mèo con, bị thương ở đâu.”

“Vai trái.” Triển Chiêu cố hết sức để ngữ điệu trở nên bình thường chút, không để Bạch Ngọc Đường nghe ra chút khác lạ nào. Lúc vừa rơi xuống bầy rập, tám thanh kiếm từ tám hướng đâm về phía y, y cũng chỉ tránh được 4.

Tay Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đã chạm lên vai trái y nói, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, nơi đó là chỗ trúng tên.

“Rắc!” Một tiếng lớn vang lên, tường bật mở, kiếm rơi xuống, người cũng rơi xuống.

Một lần nữa, sợ hãi lại ập lên trái tim vừa thả lỏng. Nơi hạ cánh lại là đá cứng. Tiếng đánh nhau đột nhiên vang lên.

“Á.” Bạch Ngọc Đường nghe được một tiếng kêu nhẹ, còn nén lại, nhưng đến cùng cũng không hoàn toàn biến mất được nơi cổ họng. Là tiếng của Triển Chiêu, mèo con lúc nào cũng cứng rắn như thế sao lại...

“Mèo con, người làm sao rồi.”

Đôi tay hơi lạnh nắm lấy dây đeo vai, một thân thể ướt đẫm che chở hắn.

Không nghe thấy tiếng của Triển Chiêu, cũng không thấy được biểu lộ của y, nhưng hô hấp quen thuộc kia như cứng lại. Còn có âm thanh của một chuông đánh trúng người. Cách một Triển Chiêu mà Bạch Ngọc Đường còn cảm thấy huyết khí như bị cuộn sóng, Triển Chiêu lại dùng máu thịt của y kiên cường chống đỡ thay hắn một chuông này. Cùng lúc Cự Khuyết của Triển Chiêu cũng đâm vào ngực đối phương.

Là tứ đại cao thủ trong truyền thuyết của Trùng Tiêu Lâu ư!

Triển Chiêu không còn lựa chọn nào khác. Đồng quy vu tận mới là cách hữu hiệu nhất bây giờ. Bớt đi một người, Bạch Ngọc Đường sẽ bớt đi một phần nguy hiểm.

“Mèo con.”

Triển Chiêu không cách nào nói chuyện. Y biết rõ chỉ cần thả lỏng hàm răng đang cắn chặt, một ngụm máu sẽ phun ra, khiến Bạch Ngọc Đường phải sợ. Y không muốn hắn phải chịu lo lắng. Giơ tay, vỗ vai Bạch

Ngọc Đường để trấn an. Vậy mà đau nhức xộc tới, tay vô lực rơi. Một động tác giờ tay đơn giản vậy thôi cũng khiến y như tiêu hao toàn bộ khí lực cuối cùng.

“Mèo con!!”

2. Chương 2

Mèo con!

Gió nhẹ thổi ra khung cửa sổ khắc hoa, lá cây rơi xuống trong đình viện, cánh bướm xuyên quá ánh mặt trời, bọ rùa bầy ớt rơi lên lá chuối màu xanh biếc, bên trong phòng đặt một dực lư không lớn trên khay trà bằng gỗ lê hoa, đang ninh một chén thuốc, mùi thuốc nhàn nhạt ngập tràn cánh mũi.

Bạch Ngọc Đường đầu đầy mồ hôi, từ trên giường bật dậy, không có Trùng Tiêu Lâu, không có mưa tên, không có hắc y nhân giết hoài không hết, chỉ có hai khuôn mặt tươi cười có chút vui mừng, là khuôn mặt tươi cười của Lô Phương cùng Hàn Chương.

Nơi này là phủ Khai Phong, là phòng của Bạch Ngọc Đường hẳn.

Động tác đột ngột khiến Bạch Ngọc Đường không nhận được kêu to một tiếng: “Đau quá.” Vì dùng sức mà đụng đến vết thương toàn thân.

“Ngũ đệ.”

“Ngũ đệ!”

Lô Phương đỡ thân thể hắn ngã về sau, nói, “Ngũ đệ, đệ cuối cùng cũng tỉnh, tỉnh là tốt. Bọn ta thiếu chút nữa tưởng đệ vẫn chưa thể tỉnh lại đâu. Sau này không được làm lại chuyện ngu như thế, không được dọa bọn ta. Đại ca lớn tuổi rồi, không chịu được.” Nói xong câu cuối, giọng cũng mang chút ghen ngào.

“Đại ca.” Bạch Ngọc Đường nhẹ dựa vào ngực Lô Phương, cả người vô lực, hỏi: “Đại ca, mèo con thì sao. Mèo ở đâu.”

“Cậu ấy vô sự.” Trong lúc Bạch Ngọc Đường hôn mê, vô ý nói nhảm, nói qua nói lại cũng chỉ có một cái tên kia. Lô Phương nói: “Cậu ấy cũng không còn nguy hiểm nữa, sáng sớm hôm nay cũng vừa tỉnh lại. Chỉ cần hai người bọn đệ ngoan ngoãn nghe lời, không lâu sau đại tẩu đệ với Công Tôn tiên sinh sẽ cho hai đệ thoải mái nhảy loạn.”

Bạch Ngọc Đường thở dài nhẹ nhõm. “Đệ cũng biết. Mèo con vô sự, mèo đều có chín mạng, làm sao có thể dễ dàng bỏ đệ đi như vậy.”

Nói thì dễ, nhưng tự Bạch Ngọc Đường biết, vừa rồi trong mộng, lại chân chính diễn lại một màn trong Trùng Tiêu Lâu. Loại sợ hãi thấm sâu vào xương cốt, đau để phể tâm can... không lạnh mà run.

“Thương tích của hai đứa không nhẹ, cái mạng lần này xem như cũng nhạt về. Nếu đệ còn bướng bỉnh như thế, thật không đúng với bọn huynh.”

Hàn Chương nói: “Ngũ đệ, đệ không biết, lúc bọn huynh tìm được hai đứa ở Trùng Tiêu Lâu, toàn thân hai đứa từ trên xuống dưới toàn là máu, chỉ biết tức giận, không biết phát tiến đi đâu. Cả Ngự Y cũng bảo hai đứa không sống nổi. Đại tẩu với Công Tôn tiên sinh năm ngày năm đêm không ngủ, mới có thể đoạt lại hai đứa từ chỗ lão Diêm Vương. Đại ca khóc phải gọi là thương tâm nha...”

“Đệ còn không khóc chắc, còn nói huynh, đã vậy giọng còn lớn. Cả Bao đại nhân cũng nói, lão Diêm Vương nghe đệ khóc đến sợ mới thả người.”

Bạch Ngọc Đường nghe Lô Phương cướp lời Hàn Chương, không khỏi buồn cười, lại không biết động tới vết thương nào, tiếng cười nhanh chóng trở thành tiếng rên.

Lô Phương với Hàn Chương vội kiểm tra bằng vải trên người hắn, xem có chỗ nào thấm máu không.

“Làm sao, đau ở đâu.”

“Đừng lộn xộn, để huynh xem một chút, có phải vết thương ở đây không.”

“Đại ca, huynh đừng ôm đệ ấy nữa, để đệ ấy nằm đi. Chắc hẳn huynh đụng đau đệ ấy rồi.”

“Làm sao ta làm đau nó được.” Miệng Lô Phương nói thế, vẫn buông tay, đặt Bạch Ngọc Đường về giường.

Bạch Ngọc Đường nói: “Nằm cũng rất chán. Đại ca, nhị ca, hai huynh để ta đi xem Mèo con một chút, có được không.”

“Không được!” Lô Phương nói: “Đại tẩu đệ bảo, đệ không được náo loạn. Nếu không, một thân võ công bị hủy hết. Triển hộ vệ cũng vậy, cậu ấy còn độc chưa giải hết...”

“Độc? Y trúng độc rất lợi hại phải không, trên tên kia có độc đúng không, đệ biết mà, y hết lần này tới lần khác bảo không sao, con Triển tiểu miêu này, lần nào cũng mạnh miệng như thế. Không được, đệ nhất định phải tới nhìn y.” Đang định xoay người xuống giường, lại cảm thấy hoa mắt. Chân cũng không nghe lời, không động đậy. Ở trên còn dán một tấm ván ép dày.

“Ngũ đệ, nghe đại ca, Triển hộ vệ thật sự không sao, chờ thêm mấy ngày nữa, lúc đệ có thể xuống giường đến gặp cậu ấy cũng chưa muộn.”

“Không được. Đệ muốn đến gặp y ngay bây giờ. Y chảy rất nhiều máu.” Sợ hãi đêm đó dần kéo tới.

— Ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy y, mới có thể xác định y vô sự.

“Ngũ đệ, thương tích của Triển hộ vệ so với đệ cũng không nhẹ, lại trúng tên độc, bây giờ còn chưa giải hết, không thể kích động, nếu không làm máu huyết dâng nhanh, làm độc tái phát, đại tẩu đệ với Công Tôn tiên sinh cho dù có là Đại la kim tiên cũng không cứu được cậu ấy. Hai người các người sống sót chạy thoát, giờ gặp nhau, liệu Triển hộ vệ có bình tâm nổi không?”

“Đúng đó, Ngũ đệ, đại tẩu tân tân khổ khổ mới cứu được hai đứa, chẳng lẽ đệ còn muốn đưa Triển Chiêu về lại chỗ lão Diêm Vương sao?”

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ nhìn hai người, xác nhận hai người thật sự không nói láo, mới chịu yên tĩnh lại. Một lúc sau, hần lại hỏi: “Mèo con bên kia, là ai chăm sóc y?”

“Đại tẩu trông chừng đệ, Công Tôn tiên sinh trông chừng cậu ấy. Hai chúng ta phụ trách chăm sóc đệ, bên đó... Trương Long, Triệu Hộ phụ trách chăm sóc Triển hộ vệ, đệ cứ an tâm đi.” Lô Phương do dự, cắt lời, tạm thời quyết định giấu diếm đã.

“Tam ca với Tứ ca?”

“Tứ đệ ở lại Hãm Không đảo, Tam đệ giúp Vương Triều Mã Hán bảo vệ Bao đại nhân.”

— Tam ca bảo vệ Bao đại nhân, nói vậy con mèo kia cũng có thể an tâm dưỡng thương rồi. Bạch Ngọc Đường nửa nằm trên giường, ánh mắt liếc về ngoài cửa sổ. Phòng của hần và Triển Chiêu mặc dù ở chung hậu viện, nhưng cách nhau một vách tường, bình thường, vách tường này cũng không đặt vào mắt Bạch Ngũ gia. Chỉ là một vách tường, há có thể cản trở bước chân của Bạch Ngọc Đường. Mà bây giờ, Bạch Ngọc Đường mới biết, nếu không có vách tường kia, ánh mắt hần có thể nhìn xa hơn một chút, ít nhất nhìn đến cánh cửa sổ đó, cánh cửa sổ hần đã vô số lần, Triển Chiêu cũng sửa vô số lần, cuối cùng, hần thích đá cứ đá, Triển Chiêu cùng lưỡi sửa.

Trong phiên cửa sổ, có thanh niên áo lam, không biết có phải sắc mặt nhợt nhạt, cơ thể gầy gò, có phải cũng như mình đang tương tự y, lo lắng cho mình hay không.

Tâm vừa nghĩ. Bạch Ngọc Đường gọi Lô Phương: “Đại ca, huynh cầm ngọc tiêu kia tới cho đệ đi.”

Lô Phương nghe lời, chỉ cần hần không đòi xuống giường, không đòi đi gặp Triển Chiêu, cái gì cũng được. Cứ nằm không như vậy cũng chán, thổi tiêu giải sầu cũng được.

Tiếng tiêu uyển chuyển triền miên, giống như gió ngày xuân, cùng tình lữ nắm tay dạo chơi, ở ngoại ô thử mã, bên tai vang vang tiếng cười khê không ngừng, đồng núi trăm hoa đua nở, cánh bướm tung tăng, cỏ xanh như thảm, vó ngựa lưu hương...

Gió thổi qua nơi hậu viện tĩnh lặng, tiếng tiêu thanh thoát vang trong mây, vượt tường qua cửa, triền miên bao quanh, dần dần bay xa mất.

Thổi xong một khúc. Khuôn mặt tái nhợt của Bạch Ngọc Đường cũng đỏ ửng, thương trên người đúng là không phải chuyện đùa, nằm nhiều ngày như vậy, thổi một khúc cũng mệt chết.

“Uống một chén, nghỉ ngơi đi.” Hàn Chương bưng chén canh đến, cầm tiêu trong tay Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nghiêng người né. Hàn Chương không giành được, định nói.

“Suyt” Bạch Ngọc Đường làm động tác dừng lên tiếng. “Nghe”

Hàn Chương ngưng thần lắng nghe, bên kia bức tường, có tiếng đàn tình tang truyền tới. Hàn Chương không rõ âm luật. Nghe không ra bài hát này được gọi là “Khảo bàn”. Mà Bạch Ngọc Đường rất hiểu.

Khảo tại bàn giản,

Thạc người chi khoan,

Độc mị ngụ ngôn,

Vĩnh thi phát huyền.

*Tựa bên khe làm nhà ẩn dật,

Ý bao la của bậc đại hiền.

Một mình ngủ dậy nói lên,

Thề rằng mãi mãi không quên thú này

Khảo bàn tại lục,

Thạc nhân chi trực,

Độc mị ngụ tức,

Vĩnh thi phát cốc.

* Nhà ở ẩn trên bờ cao phẳng

Ý bàn hoàn của bậc đại hiền.

Một mình tỉnh giấc nằm yên

Thề rằng mãi chẳng nói truyền ai hay.

Mèo con nghe được tiếng tiêu, y đáp lại ta.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường câu lên một nụ cười thật đẹp. Hắn cười càng vui vẻ, Lô Phương ở bên càng sợ hết hồn.

Có nhiều chuyện không thể nghĩ, hết lần này tới lần khác lại không thể không nghĩ.

—— Triển Chiêu, Ngủ đi, hai đứa thật chỉ có tình huynh đệ sao.

*Bài thơ “Khảo Bàn” của Khổng Tử khổ 1 + 3

Dịch thơ Tạ Quang Phát.

3. Chương 3

Đinh Nguyệt Hoa một mực ở trong bếp nấu cháo cũng không lưu ý đến tiếng tiêu, lúc cô bưng cháo thuốc vào phòng Triển Chiêu, Triển Chiêu đang đánh đàn, ngồi trên giường đánh.

Trần Trùng Tiêu Lâu, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trọng thương, bất chấp mẫu thân phản đối, Đinh Nguyệt Hoa cùng nhị ca cũng tới Khai Phong. Kề cận, chăm sóc Triển Chiêu đang vật lộn bên bờ sinh tử. Mỗi vết thương là một nỗi đau không nói nên lời của Đinh Nguyệt Hoa. Cảm ơn trời, y rất cuộc sống lại.

Đinh Nguyệt Hoa nhớ rõ, sáng hôm nay, khoảnh khắc lông mi thật dài của Triển Chiêu nhẹ lung lay, chậm rãi mở mắt, cô mừng như điên lại kích động.

Hôn mê mấy ngày, từ miệng Triển Chiêu thỉnh thoảng phát ra những ngôn từ vụn vặt, linh tinh, đều có liên quan tới cái tên khác.

“Ngọc Đường... sống mà ra ngoài.”

“Ngọc.... Đường...”

Trùng Tiêu Lâu – sinh tử tương theo, Đinh Nguyệt Hoa vô phúc chứng kiến. Triển Chiêu lúc mất ý thức lại nhớ mãi không quên, Đinh Nguyệt Hoa cũng nghe được rõ ràng.

— Hai người là hảo huynh đệ sinh tử chi giao. Triển đại ca cùng Ngũ ca là can đảm tương chiếu (đối xử chân thành với nhau). Tình như thủ túc, là phúc khí bọn họ tu được với nhau.

Đinh Nguyệt Hoa tự nói với mình như vậy.

Trương Long ở một bên thấy ánh mắt hỏi thăm của Đinh Nguyệt Hoa, vội nói: “Triển hộ vệ bảo, nằm lâu quá chán, muốn đánh đàn cho đỡ buồn, tôi lại không dám để Triển hộ vệ xuống giường.”

Đinh Nguyệt Hoa nói: “Không sao, Công Tôn tiên sinh cũng bảo, chỉ cần có thể tỉnh, xem như mạng cũng giữ được rồi. Đánh đàn cũng tốt, rất dễ nghe.”

“Đúng vậy, tinh thần Triển hộ vệ tốt, cứ thế này, rất nhanh sẽ bình phục hoàn toàn.” Khúc cuối cùng, ngón tay thon dài của Triển Chiêu đặt trên dây đàn, không đành lòng thả. Góc miệng cong lên góc vui vẻ. Có tia nắng chiếu qua. Ánh mặt trời sao lại rực rỡ đến thế.

“Triển đại ca, ăn miếng cháo.” Đinh Nguyệt Hoa nhẹ giọng nói.

Triển Chiêu cười khê, đưa đàn cho Trương Long cầm đi.

— Hần hần nghe được tiếng đàn này rồi.

Cháo màu vàng nhạt, nói vậy chắc bỏ thêm không ít dược liệu quý giá. Triển Chiêu vươn tay ra, lại phát hiện tay run không kiềm chế được. Mất máu quá nhiều, lại trúng độc, nội thương, vừa rồi đánh đàn đã dùng hết sức lực còn sót lại. Giờ đây chắc là quá hư nhược rồi.

“Tôi đến.” Đinh Nguyệt Hoa ngồi ở mép giường, một tay bưng chén, một tay cầm thìa, nhẹ khuấy, đợi hơi nóng tan hết, mới múc đến bên miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu đỏ mặt, trong nhà đã không có người ngoài, Trương Long biết điều đã sớm đi. Y thật không quen nổi cử động thân mật như vậy của Đinh Nguyệt Hoa.

Sau khi tỉnh lại, y nghe nói, mấy ngày qua, dứt thuốc các loại đều do Đinh Nguyệt Hoa làm. Cô dịu dàng, tỉ mỉ, bọn Công Tôn tiên sinh cũng khen không dứt miệng. Mà sau khi tỉnh, thấy đôi mắt ửng đỏ kia hiện ra ân cần cùng vui mừng, y không phải không cảm động. Chẳng qua, cảm động là một chuyện, tiếp nhận lại là chuyện khác.

Tỉnh lại rồi, trong lòng chỉ có thể thành thật từ chối.

“Đinh cô nương, ta không đói, cô trước cứ để xuống đi.”

“Công Tôn tiên sinh nói, cháo thuốc phải ăn khi còn nóng.”

“Nhưng ta thật không đói bụng.”

“Chỉ là cháo thôi, không đói cũng sẽ không đầy bụng.”

“Ta không đói, thật mà.”

Cả hai đều kiên trì. Chén cháo từ nóng thành lạnh. Đinh Nguyệt Hoa cuối cùng bỏ qua. Triển Chiêu mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đinh Nguyệt Hoa là cô nương tốt, xinh đẹp thông minh, hiểu ý người, có vợ như thế, còn có gì đòi hỏi, nhưng, Triển Chiêu biết rõ, mỗi lần nghĩ tới thân phận Đinh Nguyệt Hoa, y đều không khi nào cảm thấy hạnh phúc hay ngọt ngào cả.

Lập gia đình là chuyện sớm muộn, vậy mà y chỉ muốn tránh né. Tam thư lục sính, mỗi chước chỉ ngôn (chỉ việc đính hôn qua mai mối), viết văn định vị hôn thê, cứ thế rơi xuống.

Cửa lần nữa bị đẩy nhẹ. Lần này đi vào là Lô Phương.

“Lô đại ca.” Triển Chiêu giật mình, run rẩy nói: “Có phải Ngọc Đường có chuyện hay không?”

“Ngọc Đường không sao, huynh chỉ muốn ghé thăm đệ một chút.”

Quan tâm liền bị loạn, Triển Chiêu có chút thẹn.

Không để ý tới, Lô Phương nói chuyện như chưa có gì xảy ra: “Ngọc Đường đang ngủ. Huynh rảnh rồi ghé qua đây. Mấy ngày nữa bọn huynh phải về Hãm Không đảo, sau này khó gặp lại Triển hộ vệ.”

“Về Hãm Không đảo? Lô đại ca phải về sao?”

“Không chỉ có huynh, phu nhân, Nhị đệ cũng về, còn mang theo Ngũ đệ, trong phủ Khai Phong, bọn huynh chỉ là khách, không thể nói chuyện không trở về.” Nói chuyện qua loa. Lô Phương không nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Triển Chiêu dày thêm một màu xám. “Trước đó mấy ngày, Ngũ đệ bị thương nặng quá, không thể cử động, hiện tại nó cũng đã tỉnh, chờ thêm vài ngày chắc cũng không đáng ngại. Đưa về Hãm Không đảo cũng dễ tịnh dưỡng từ từ. Ý đệ ra sao, Triển hộ vệ?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu miễn cưỡng trả lời, sau khi bị thương thanh âm khô khốc.

“Huynh biết đệ với Ngũ đệ bọn huynh là huynh đệ tình thâm, nhưng Triển hộ vệ là Ngự Miêu do đương kim Thánh Thượng ngự phong. Ngũ đệ bọn huynh chỉ là kẻ nhà quê nơi vùng núi, vô kỷ luật quen rồi, đều nói đạo bất đồng bất tương vi mưu. Triển hộ vệ đừng trách.”

“Lô đại ca nói quá. Triển mỗi lần này có thể bảo toàn tính mạng, đều do Lô đại ca giúp đỡ, ân đức này, Triển mỗi nhất định khắc sâu trong tim, ngày sau báo đáp.”

“Triển hộ vệ hiệp nghĩa thanh thiên, ngàn vạn lần đừng nhắc tới chuyện báo đáp. Lô mỗi hổ thẹn, còn chuyện muốn nhờ.”

“Lô đại ca mời nói, Triển mỗi nhất định sẽ dốc toàn lực.”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, Ngũ đệ của huynh, Triển hộ vệ cũng rõ, tính tình quật cường, lại cao ngạo. Ai nói cũng chẳng lọt tai, thích đi gây chuyện thị phi, tính tình của nó để lại kinh thành làm sao được. Sáng sớm huynh đã tới khuyên nó, bảo cho nó về Hãm Không, nó nhất định không nghe, lần này bất kể chuyện gì cũng muốn mang nó về, Triển hộ vệ cùng Ngũ đệ của huynh luôn luôn hòa hợp, mong Triển hộ vệ có thể thay huynh khuyên Ngũ đệ, để nó cùng bọn huynh trở về Hãm Không được không?”

“Được.” lời nói thật sự không có chút sức lực cùng tâm tình. Triển Chiêu nói ít ý nhiều, tim như bị cái gì kéo, đau đốn lại đau đốn. Thứ đau đốn này vượt xa tất cả vết thương trên người y. Nếu như tim có thể bể nát, y tình nguyện cho nó vỡ thành từng mảnh một, rồi để máu theo thương chảy xuống. Tim không có, sẽ không đau. Vậy mà, xem như mất tâm rồi, không có Bạch y thiếu niên ấy, y thật có thể ư, có thể xem như tới giờ cũng chưa hề tồn tại ư?

Chỉ là Lô Phương nói không sai, cung điện này, triều đình này, không thuộc về người thiếu niên trẻ trung tự do, hấp tấp ấy. Thứ thuộc về hắn là tiên y nộ mã, khoái ý ân cừu, chứ không phải nguy cơ trùng trùng lại mưa sầu gió tủi. Đang lúc tuổi trẻ như mây khói, làm sao địch nổi ánh nắng thế tục, khiến tất cả tan thành tro bụi. Biết rõ sẽ không có kết cục, càng không thể ích kỷ giữ hắn lại bên người.

Đầu lưỡi là con dao sắc bén nhất có thể giết người, không ai có thể không sợ.

4. Chương 4

“Choang” Chén thứ 17 cũng bị đập vỡ, thuốc bắn ra khắp nơi, Hàn Chương bị nóng, nhảy ra né.

“Ngũ đệ.” Lô Phương không có chút uy nghiêm của đại ca. Từ lúc Lô Phương đề nghị mang Bạch Ngọc Đường về Hãm Không đảo, Bạch Ngọc Đường liền từ chối uống thuốc. Miễn cưỡng ép buộc, Bạch Ngọc Đường cũng phun ra. Cách ối cả gan mặt như thế thật không tốt với cơ thể, Lô Phương không phải không đau lòng, cũng không dám bắt ép, nhưng yêu cầu của Bạch Ngọc Đường ông cũng cần rằng không chịu đáp ứng.

“Đệ muốn gặp Mèo con. Đệ không về Hãm Không đảo.”

“Không được.” Lô Phương cương quyết. Chén thuốc liền theo chân chén trước vỡ tan tành.

Xoay người một cái, Bạch Ngọc Đường nghiêng người vào trong, không để ý tới ông nữa. Hắn thật sự không muốn trở về Hãm Không đảo, hắn muốn ở lại chỗ này, trông chừng Mèo con, cảm nhận hỉ nộ ai lạc của Mèo con, đôi vai thon gầy của mèo con gánh quá nhiều đạo đức và trách nhiệm, thân mệt mỏi, tim còn mệt mỏi hơn, vậy mà vẫn cứ quyết thủ không lùi bước, trở về những ngày tiêu dao tự tại của Nam hiệp. Trái tim tràn đầy chính khí cùng công lý của y không phải không cần thấu hiểu và thoải mái, chẳng qua vì y giấu mình quá sâu.

Bạch Ngọc Đường may mắn có thể đến gần bên người con mèo con đó, đi sâu hơn vào lòng y, chạm được tới tim y, tại sao còn phải từ bỏ, trong đời của Bạch gia, từ khi nào có một từ lùi bước.

Mấy ngày trước, lúc hắn mới thổi tiêu, Mèo con dùng tiếng đàn đáp lại, đã một lần nữa chứng minh hai bọn họ tâm ý tương thông.

Rồi sau đó, cho dù hắn có thổi tiêu thế nào đi nữa, cũng không nghe tiếng đàn đáp lại, có phải bệnh tình Mèo con chuyển nặng phải không. Hắn rất muốn chạy qua xem một chút. Nhưng trên đùi còn miếng gỗ dầy. Lô Phương còn bảo muốn đưa hắn về Hãm Không đảo. Trở về Hãm Không đảo rồi, lúc mèo con đau khổ, ai ở bên y, lúc con chuột chán rồi, ai ở bên con chuột?

Đệ đệ mình chăm từ nhỏ tới lớn, thế nào Lô Phương còn không rõ tính tình hắn, xem ra hắn cũng quyết tâm. Vô vọng ngồi bên giường. Lô Phương bắt đầu khuyên hắn, nào là lúc Bạch Ngọc Đường xông xáo Giang hồ, ông ngày đêm lo lắng, cho tới việc sau khi vào Trùng Tiêu lâu ông cận kề không ngủ không nghỉ, đầy cảm xúc, làm cả Hàn Chương cũng thiếu chút nữa rơi lệ, bất đắc dĩ, con chuột này chính là dầu muối không vào, mặc ông nói đến khô cả lưỡi, Bạch Ngọc Đường cũng không buồn ngẩng đầu lên một cái.

Lô Phương bất đắc dĩ thở dài, phân phó Hàn Chương xem chừng Bạch Ngọc Đường, đừng cho hắn làm loạn. Sau đó nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường nói: “Đệ không phải muốn gặp Triển Chiêu sao, huynh thành toàn cho đệ, huynh đi tìm cậu ấy.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, — đại ca thỏa hiệp.

“Nhị ca. Sao đại ca đột nhiên lại muốn đưa đệ trở về Hãm Không đảo? Có phải tại Mèo con không?”

Bạch Ngọc Đường dần dần sắp xếp suy nghĩ. Trên đời này chỉ sợ không còn chuyện nào đáng sợ hơn chuyện Trùng Tiêu lâu nữa, nói vậy Lô Phương muốn đưa hắn về Hãm Không đảo bất kể chuyện gì, hắn không phải do sợ hắn bị thương.

“Không phải đâu.” Hàn Chương cũng không nói dối, hắn thật sự không biết Lô Phương đang lo lắng chuyện tình cảm của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang dần đi xa tình huynh đệ. Mà chính hắn cũng không phát hiện những chuyện này, “Lần này đệ cùng Triển hộ vệ xông vào Trùng Tiêu lâu, chút nữa mất mạng, dọa tới đại ca. Cho nên mới muốn mang đệ trở về Hãm Không đảo, để trông chừng, cũng không để đệ trở nên một thân thương như thế.”

“Ngũ gia cũng không phải làm bằng đậu hủ, sao có thể dễ dàng bị thương được. Ngay cả Trùng Tiêu lâu bọn đệ cũng xông qua, còn cái gì để trong mắt Ngũ gia nữa?”

“Cái Trùng Tiêu lâu này là chỗ sáng, nhìn rõ, theo đại ca nói, bên trong triều đình có vô số bè nhóm, phức tạp, tối tăm, giống như Trùng Tiêu lâu vô hình, có lẽ đại ca sợ vụ này đi. Biết đầu ngày nào đó để lại gặp nguy hiểm, dọa cho một đám người trên đảo sợ mất hồn mất vía.”

“Đệ sao có thể gặp nguy hiểm, nguy hiểm nhất phải là Mèo con. Bao đại nhân chính là trụ lớn chống trời trong triều, tham quan ô lại, kẻ phạm tội đều phải sợ chạm trúng tay Bao đại nhân, cho nên ai cũng muốn lật đổ cây cột này, nhưng vị Bao đại nhân này vô cùng thần kỳ, ai cũng kiêng kỵ ông mấy phần. Nên chúng chỉ có thể làm chuyện xấu với Mèo con. Có ngoài sáng, có trong tối, có âm có dương, chỉ cần có thể gây khó dễ mèo con, chiêu gì chúng cũng có thể xử dụng, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Một thân thương của Mèo con có đôi chỗ đạo phỉ cho, còn lại hơn nữa đệ xem là do đám gian thần trong triều để lại. Đại lao của Đại Lý Tự, tư ngục của tặc tử gian thần, giang hồ bằng hữu hiểu lầm, Mèo con còn chịu không đủ chắc? Con mèo kia lại cố chấp muốn chết, biết rõ Cự Khuyết của y không thể chống đỡ càn khôn rộng lớn khắp thiên hạ, vẫn còn cố chấp muốn chống đỡ, cố thủ phần tinh khiết trong tim y. Từ xưa tới nay thanh quan đều luôn hiếm có, tham quan lại tràn giang đại hải, Mèo con cần người ủng hộ y, khuyến khích y, giúp đỡ y. Đệ nếu đã quen y rồi, thì không thể để một mình y cô đơn đi trên con đường không thấy được điểm cuối. Bạch Ngọc Đường ta không quan tâm lời nói người khác, Nam tử hán đại trượng phu, nhưng không xin thẹn với lòng. Ta cùng mèo con, trừ khi chết, bất luận kẻ nào cũng đừng mong có một ngày làm chúng ta có thể phân ly.

Ban đầu là Bạch Ngọc Đường đang nói với Hàn Chương, nhưng nói một hồi, lại thành hẩn tự lâu bầu lấm bầm.

Lời này chẳng qua là buột miệng, nhưng lại nói đến vui vẻ lưu loát, ngữ điệu lại dịu dàng hiền lành hiếm thấy, giống như con Mèo con luôn khiến hẩn mềm lòng khó chịu, nhưng nhớ ngày đêm kia đang ở trước mắt.

Khuôn mặt hẩn cũng dần trở nên nhu hòa, môi khẽ mím, mang theo mấy phần thương tiếc, mấy phần thâm tình sâu sắc, làm Hàn Chương đang nhìn cũng phải há mồm đờ lưỡi.

— Làm nhị ca con chuột trắng nhiều năm như vậy, chưa từng thấy vẻ mặt này của nó, đơn giản... là nhu tình như nước. Chẳng lẽ con mèo kia thật hạ cái cổ gì cho nó sao.

Ngoài cửa sổ, mấy bụi bạch cúc vừa khai hoa, anh mắt bay bay của Bạch Ngọc Đường lại rơi vào một nhụy bạch cúc tỏa hương, sau đó lướt qua bức tường đỏ, lạc qua một gian khác?

“Ngọc Đường.” Một tiếng thâm sâu, tựa như thở dài, tựa như thăm gọi.

Bạch Ngọc Đường giật mình, là tiếng của Mèo con, là Mèo con đang gọi hẩn.

— Mèo con, người đang ở đâu.

5. Chương 5

“Ngọc... Đường!” Cửa phòng bị đẩy ra. Triển Chiêu đứng bên ngoài cửa, một bộ lam y, tao nhã thanh khiết.

“Mèo con... a...” Bạch Ngọc Đường quên mình bị thương. Đứng lên muốn đi đón y. Đối lại chẳng qua là một tiếng hô đau đớn.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu vội vã, đang muốn chạy tới đỡ hẩn, dưới chân lại yếu đuối vô lực lão đạo người, thiếu chút nữa để mình té lăn xuống đất. Cũng may có Lô Phương với Đinh Nguyệt Hoa nhanh tay lẹ mắt đỡ y, mới không để y nằm lên đất.

Nhìn con mèo ngu này lại chỉ biết lo cho người khác, không để ý bản thân. Bạch Ngọc Đường hung hăng nhìn y: “Mèo ngốc!...” Những câu còn lại đều không thể nói ra. Chỉ có thể như vậy nhìn chăm chăm y.

— Quả nhiên lại gây đi thật nhiều. Một thân lam y mặc trên người cũng có chút trống rỗng. Bên cạnh lam y hẩn yêu thương nhất còn có một vầng chói mắt. Đó là Đinh Nguyệt Hoa. Mắt sáng như nước, da thịt như tuyết. Không phải hẩn không thừa nhận Tam tiểu thư của Đinh gia đẹp hơn truyền thuyết nhiều.

Thấy ánh mắt của Bạch Ngọc Đường dời từ trên người Triển Chiêu đến người mình, Đinh Nguyệt Hoa cũng có chút ngượng: “Ngũ ca.”

Bạch Ngọc Đường không thèm để ý từ một tiếng, ánh mắt giết người lại phóng về phía Lô Phương, nhất định Đinh Nguyệt Hoa ở lại phủ Khai Phong đã lâu rồi, nhưng không ai nói với hắn, càng không cho hắn biết, cô ta ở suốt bên người Mèo con. Lô Phương đưa Triển Chiêu tới là được. Tại sao còn mang Đinh Nguyệt Hoa đi theo, rõ là cố ý không cho hắn được thoải mái.

Lô Phương bị Bạch Ngọc Đường liếc có chút không tự nhiên, ho khan nói: “Nhị đệ, huynh với đệ ra ngoài nấu chén thuốc. Đỉnh cô nương, phiền cô chăm sóc hai người bọn chúng đi.” Vừa ra trước cửa, Lô Phương như vô tình liếc Triển Chiêu một cái.

Sau khi Lô Phương cùng Hàn Chương ra ngoài rồi, trong phòng lại trở nên yên tĩnh. Bạch Ngọc Đường có rất nhiều lời muốn nói với Triển Chiêu, nhưng Đinh Nguyệt Hoa ở chỗ này, làm hắn không cách nào mở miệng. Hắn có thể mặc kệ cảm xúc của Đinh Nguyệt Hoa. Nhưng con mèo kia, cái con mèo ngu kia, cái con mèo ngu tới bây giờ vẫn luôn nhất nhất suy nghĩ cho người khác lại có thể không quan tâm sao.

Triển Chiêu cũng không mở miệng, y ngồi trên cái ghế đặt sát giường Bạch Ngọc Đường nhất. Mi nửa rù. Ngả bóng lên khóe mắt, giống như đêm, đêm mưa, đêm mưa mê hoặc lạnh lẽo khiến lòng người say.

Đinh Nguyệt Hoa cảm nhận được giữa hai người có thiên ngôn vạn ngữ, lại chậm chạp không mở lời, có thể là do cô đang ở đây, khi bọn họ cùng nhau trải qua chuyện, cô chẳng qua cũng chỉ là người ngoài.

Đặt một chén trà nóng bên cạnh tay Triển Chiêu. Đinh Nguyệt Hoa bước ra ngoài, giúp Lô Phương nấu thuốc.

“Mèo con.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng gọi. Lại bao hàm vô hạn nhớ nhung cùng lo lắng: “Xin lỗi, ta không nên tùy tiện xông vào Trùng Tiêu Lâu, hại người bị thương...”

“Đừng nói vậy. Nếu không có ta, làm sao người lại xông vào Trùng Tiêu Lâu chứ. May mắn ông trời có mắt, cuối cùng cũng cho người lấy được Minh thư. Tương Dương Vương sẽ sớm nhận được quả báo đáng có của hắn. Chẳng qua Ngọc Đường... nghe Lô đại ca nói, người lại nổi tính trẻ con, không chịu uống thuốc.”

Bạch Ngọc Đường giận dữ nói: “Không phải ta nổi tính trẻ con, mà do đại ca lo lắng quá mức, lại muốn đưa ta về Hãm Không Đảo. Mèo con, ta không đi, ta không bỏ được phủ Khai Phong, không bỏ được người.”

“Người ở lại Khai Phong đã lâu, tự nhiên sẽ cảm thấy vạn phần không nỡ, đợi đến lúc người về Hãm Không Đảo rồi, từ từ lại quen.”

“Người có ý gì, mèo chết.” Bạch Ngọc Đường nhất thời bừng lên lửa giận, hai mắt trừng to, trên trán dường như cũng nổi lên gân xanh rồi.

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường giận. Dời ánh mắt, không nhìn hắn, “Ở Hãm Không Đảo mỗi ngày đều tự do tự tại, tới nay vẫn tốt hơn chốn quan trường thị phi phi, người thích hợp sống ở Hãm Không Đảo hơn nhiều.”

“Là đại ca ta phải người đến làm thuyết khách? Huynh ấy đã nói với người cái gì?”

“Không phải đại ca người gọi ta tới, đây chính là ý của ta.”

“Mèo chết, mèo thối, mèo ngu, người tự nhìn mình một chút, nổi dối cũng không biết, mắt lại không dám nhìn người. Có bản lĩnh, nhìn vào mắt Ngũ gia người rồi lặp lại những lời này một lần nữa.” Thử đứng lên, kéo cổ tay Triển Chiêu một phát. Đang định nổi giận. Lại bị những chỗ lồi lõm trong lòng bàn tay chuyển hướng. Băng vải còn chưa tháo, dường như còn có vết máu dính vào.

Hắn thở dài một tiếng, hạ giọng: “Mèo con, đến khi nào, người mới có thể chân chính sống vì bản thân. Nhiều lần liệu mình tương hộ bên trong lâu, tâm của người, Ngũ gia sao còn chưa rõ. Mà lòng của Ngũ gia người rốt cuộc có hiểu hay không. Những lời hôm đó ta nói trong Trùng Tiêu Lâu, người cho rằng Ngũ gia nói giỡn?”

“Người sống, Bạch Ngọc Đường ta sẽ dùng cả đời này tới chăm sóc người, quyết không để người chịu khổ sở dầu chỉ một chút, nếu người dám chết, xuống âm tào địa phủ, ta cũng bám theo người, chăm sóc người.”

Lời thề chăm sóc cả đời, trong Trùng Tiêu Lâu cũng phải sinh tử tương theo, lại một lần nữa nặng nề đánh vào lòng Triển Chiêu. Ngày đó hắn cũng nắm chặt cổ tay y như vậy. Trong bóng tối, âm thanh của hắn vẫn kiệt ngạo bất tuân như vậy, khiến cho thần chết cũng không dám đến gần: “Ta- tuyệt – đối – sẽ – không – rời – xa – ngươi!!”

Triển Chiêu thở dài thật sâu, trời mới biết, thì ra y đã quyến luyến ánh mắt, hơi thở, giận cũng vui, bi cũng hỉ của người này sâu như vậy... Ngại ngần trong suy nghĩ một lát sau cũng sụp đổ. Thì ra y muốn lấy lý do thành hôn với Đinh Nguyệt Hoa để rời xa hắn, nhưng một câu cũng nói không ra. Nếu không phải người trước mắt, y chẳng những không thể yêu thêm bất cứ người nào, mà cũng không có cách nào đón nhận tình yêu của người nào nữa.

— Lô đại ca, xin lỗi, ta không làm được.

“Ta nhớ, ngươi muốn dùng cả đời chăm sóc, cũng phải dùng mạng tới chăm nha. Ngươi cứ như vậy không chịu uống thuốc, không qua mấy ngày, chỉ sợ...”

Bạch Ngọc Đường cắt lời của y, chỉ sợ y nói trúng lời khó nghe, “Ta biết, ta biết, chỉ cần đại ca đừng bắt ta trở về Hãm Không Đảo nữa, ta nhất định sẽ uống thuốc.”

Triển Chiêu hiểu rõ tính khí Bạch Ngọc Đường, nói được, làm được. Lô Phương nếu không nhượng bộ, chỉ sợ hắn sẽ kiên trì như vậy suốt. Y mỉm cười nói: “Ngọc Đường, ngươi không uống thuốc, ta cũng không khuyên được ngươi. Thôi thì vậy đi, ta với ngươi đồng cam cộng khổ, ngươi không uống thuốc, ta cũng không ăn, khi nào ngươi chịu uống thuốc thì sai người nói với ta một tiếng, ta lại ăn tiếp.”

“Ngươi...” Bạch Ngọc Đường nhất thời tức giận. Hung hăng nhìn chăm chăm Triển Chiêu, mà Triển Chiêu lại chỉ mỉm cười, nụ cười như gió xuân, sát khí cũng được, tức giận cũng được, tàn ác cũng được, tất cả đều như băng tuyết tan chảy trong gió xuân.

“Ngũ gia ta sợ ngươi rồi, ta uống thuốc còn không được sao.” Đưa tay ra, Bạch Ngọc Đường xoa nhẹ sợi gió xuân ấy. Hơi ấm nơi tay chạm vào, nhanh chóng làm nơi dưới ngón tay lạnh lẽo nóng lên, nổi lên một vầng ửng đỏ.

Y trong lúc vô tình luôn toát ra thanh dật cao ngạo, rộng lại như cốc U Lan, bạch mai nơi đất tuyết, khiến Bạch Ngọc Đường như đắm chìm trong mật ngọt, cự tuyệt tất cả thế giới hồng trần ồn ào huyền ảo kia, cả đời chăm sóc, sinh tử tương theo.

“Choang” một tiếng, âm thanh này là tiếng gần đây Bạch Ngọc Đường quen thuộc nhất, là âm thanh chén vỡ trên đất.

Ở cửa phòng, Đinh Nguyệt Hoa ngơ ngẩn, sắc mặt trắng bệch, không biết làm thế nào

6. Chương 6

“Xin lỗi, đệ không khuyên được Ngọc Đườngn.” Sau khi nghe được câu này từ Triển Chiêu, Lô Phương cũng biết, chuyện còn khó giải quyết hơn. Từ cặp mắt sáng trong của Triển Chiêu ông cũng hiểu được ý tứ y còn chưa nói: “Thật ra, Triển mỗ còn không thuyết phục được bản thân mình.”

Từ hôm Bạch Ngọc Đường gặp được Triển Chiêu rồi, ngược lại chịu uống thuốc, nhưng thái độ còn rõ ràng hơn, đó là “Quyết không trở về Hãm Không Đảo, trừ phi mang xác Ngũ gia trở về!” Nói như vậy tức là rất kiên quyết, không chừa đường lui.

Sau khi có thể xuống đất rồi, Bạch Ngọc Đường lại thường đến phòng Triển Chiêu, tới đó thì luôn luôn cao hứng, miễn cưỡng bị kéo về thì mặt mũi đều đen.

Còn có hai đêm, Lô Phương nhìn thấy Đinh Nguyệt Hoa đứng ở vườn sau lén khóc thút thít. Triển Chiêu càng ngày càng bình phục, lại có chuyện gì khiến cô gái kiên cường này thương tâm như thế. Trên đời làm gì có tường nào gió không thổi lọt, lấy tính tình ta thích ta làm của Lão Ngũ, không để ý đến ánh mắt của

thiên hạ, tự nhiên sẽ không hiểu được cái gì là cấm kỵ.. Chỉ sợ không qua bao lâu, toàn bộ người phủ Khai Phong cũng sẽ biết, đến lúc đó, Lô Phương ông phải đối mặt với huynh đệ Đình gia như thế nào, mở miệng với ba huynh đệ khác làm sao.

Lô Phương cũng đau đầu.

Ban đêm hậu viện thâm sâu tĩnh lặng. Chỉ một chút thanh âm đã có thể vang đi rất xa. Giọng của Hàn Chương hẳn còn rõ rệt.

Lô Phương theo âm thanh mà đi, trong đình không chỉ có Hàn Chương, còn có Đình Diễm Huệ cùng Đình Nguyệt Hoa. Bao Chứng mấy ngày liền thẩm lý vụ án Tương Dương Vương, vì đề phòng 5 dư đảng của Tương Dương gây khó dễ cho Bao Chứng, Đình Diễm Huệ cùng Từ Khánh thay thế Triển Chiêu thiếp thân bảo vệ Bao Đại nhân, nên mãi không thể nào mặt đối mặt với Lô Phương.

Đình Diễm Huệ dường như rất tức giận, “Bạch Ngọc Đường khá lắm, quả nhiên là phong lưu thành tính, bây giờ cả sự việc bậc này cũng có thể làm ra, Hàn nhị ca, huynh nói có phải nên để cho Bạch lão ngũ cho chúng ta một lời giải thích hay không?”

Hàn Chương cũng giận giữ không ít: “Ta mặc kệ giải thích hay không giải thích cái gì, lão Ngũ đã ngủ rồi, hơn nữa thương nặng chưa lành, có chuyện gì chờ nó khỏe hơn lại nói.”

“Trọng thương chưa lành đều không thể chất vấn thế này, chờ đến lúc khỏe rồi, Hãm Không đảo các người còn có mặt mũi ra ngoài gặp người sao?”

“Nhị ca, huynh đừng nói như vậy...” Đình Nguyệt Hoa cũng khuyên Đình Diễm Huệ.

Tim Lô Phương cũng đánh bộp một cái, chuyện này quả nhiên không lẽ được Đình Nguyệt Hoa cực kỳ thông minh, Đình Diễm Huệ đối với muội muội này lúc nào cũng yêu thương có thừa, tuyệt đối không thua bốn người họ đối với lão Ngũ, dĩ nhiên không muốn thấy muội muội phải chịu nửa điểm ủy khuất.

Trong mắt Đình Nguyệt Hoa, Triển Chiêu trọng tình trọng nghĩa, ôn văn mà nhã nhặn, cái gì cũng là ưu tú nhất, cái gì cũng là tốt nhất, vậy nên dĩ nhiên phải chia mũi dùi về hướng Bạch Ngọc Đường rồi. Phong lưu của Bạch Ngọc Đường trải rộng khắp thiên hạ, thêm một thêm hai cũng chẳng là gì, nhưng lần này cũng thật quá kinh thế hãi tục, Lô Phương há có thể ngồi yên không để ý.

Nhìn Lô Phương bước ra, Hàn Chương cổ nuốt cục tức. Mà Đình Diễm Huệ cũng không được tự nhiên quay mặt đi, lỗ mũi nặng nề hừ một tiếng.

Nguyệt Hoa hai mắt ửng đỏ, giống như đã khóc. Cúi người thi lễ, lễ phép vẹn toàn, không mất đi tố dưỡng. (công luyện tập nhiều ngày)

“Đình Nhị gia, xem ra đệ có cái gì hiểu lầm Hãm Không đảo chúng ta thì phải?”

“Hiểu lầm?” Đình Diễm Huệ lạnh lùng nói, “Tay của Bạch Ngọc Đường cũng đưa đến mặt Triển Chiêu rồi, còn gọi là hiểu lầm sao, ngược lại Lô đảo chủ nói thử một chút, xem phải thế nào mới không hiểu lầm?”

“Nhị ca!” Đình Nguyệt Hoa cực kỳ bối rối, hôm đó cô mang thuốc vào, lại nhìn thấy tay Bạch Ngọc Đường che trên mặt Triển Chiêu, cả hai không nói nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt đưa tình đầy tình nghĩa kia dù là bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được. Nhớ lại mấy ngày này Triển Chiêu đối với mình, lúc nào cũng là khách khí, trong tôn trọng lại lộ ra khoảng cách, trong ôn hòa có kèm theo lãnh đạm. Một thứ dự cảm không thể nghĩ lại không thể không nghĩ khiến cho cô hoảng sợ vô cùng.

Thì ra, Đình Nguyệt Hoa cũng không định nói cho Đình Diễm Huệ, cô tin tưởng Triển Chiêu, người khiếm khiên quân tử đó làm bất cứ chuyện gì cũng đều phân tặc. Chẳng qua nỗi đau mất mát, ánh mắt phiếm hồng của cô không lẽ được Đình Diễm Huệ.

Đình Diễm Huệ dĩ nhiên muốn tìm Bạch Ngọc Đường xui xẻo.

— Con hao tổn tử chết hao sắc đến trời, dám đánh chủ ý lên người cô gia của Đình gia. (ai cô gia nhà chú: nhận xằng nhận bậy, đây là đệ muội nhà họ Bạch)

Lòng Lô Phương thăm mắng Bạch Ngọc Đường phóng đảng, trên mặt lại không lộ ra nửa phân, nói: “Trên trán Triển hộ vệ có vết thương, lão Ngũ cùng cậu ấy huynh đệ tình thâm, xem vết thương cho cậu ấy, bắt

quá rất bình thường. Không biết Đinh nhị gia nghĩ đi đâu? Chẳng lẽ cả đời Đinh nhị gia chưa bao giờ từng xem qua vết thương giùm các huynh đệ bằng hữu sao?”

Đinh Diêm Huệ cười lạnh nói: “Trên trán Triển hộ vệ có thương tích, sao ta lại không nhìn thấy, chỉ sợ Lô đảo chủ là đang nói đến vết thương cũ một năm trước ha, đã nhạt đến không thể nào nhạt hơn rồi, cần Bạch Ngọc Đường nghiên cứu cẩn thận như vậy sao? Ngược lại, Lô đảo chủ ba tháng trước, bị người đả thương tay trái, thế nào không thấy Ngũ đệ của huynh tinh tế kiểm tra?!”

“Đinh nhị gia làm sao lại nói ra lời này, lão Ngũ cùng Triển hộ vệ cùng nhau xông vào Trùng Tiêu lâu, đồng sinh tử, cộng hoạn nạn. Nam tử hán đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết là chuyện thường. Lão Ngũ ngược lại không nói, Triển hộ vệ lại là cô gia nhà Đinh gia người.”

“Nếu Triển Chiêu không phải cô gia nhà ta, ta cũng lười để ý. Đinh gia ta tuy không phải danh môn vọng tộc, nhưng cũng không thể để Bạch Ngọc Đường hắt dánh vào.”

Đinh Diêm Huệ lời lời đều nhắm trực tiếp Bạch Ngọc Đường, Lô Phương cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng: “Lão Ngũ vốn tính tùy tiện, nhưng cũng không làm chuyện ngu ngốc, giao tình của Đinh gia cùng Hâm Không đảo cũng không phải mới ngày một ngày hai. Đinh nhị gia sao không tin lão Ngũ?”

“Muốn ta tin tưởng Bạch Ngọc Đường cũng được. Bắt đầu từ ngay mai, huynh có thể bảo Bạch Ngọc Đường đừng tới gặp Triển Chiêu không?”

Lô Phương nhất thời cứng miệng. Ông nghĩ nếu bắt được Bạch Ngọc Đường, ta còn phải đứng ở chỗ này nghe Đinh Diêm Huệ la hét sao?

Hàn Chương đứng một bên thấy Lô Phương bị Đinh Diêm Huệ nói lại không đỡ được, cũng không cam lòng, cười ha ha nói: “Đinh lão nhị, lời này của người cũng không đúng rồi, coi như người không tin lão Ngũ của chúng ta, chẳng lẽ người còn không tin Triển hộ vệ? Ai chẳng biết Triển hộ vệ thế nhưng nổi danh khiêm khiêm quân tử.”

Những lời này là lời phản pháo vô cùng lợi hại, Đinh Diêm Huệ lập tức câm họng, liếc qua Đinh Nguyệt Hoa, Đinh Nguyệt Hoa cúi thấp đầu, một bộ vô cùng khổ sở, hai chữ “không tin” kia bất kể thế nào cũng không nói ra miệng được.

Hung hăng nuốt cơn giận trong lòng, Đinh Diêm Huệ nói: “Cũng được, chuyện trước đó, chúng ta đều không nói ra. Kính xin hai vị thường xuyên chỉ dạy Bạch Ngọc Đường chút, Triển Chiêu đã sớm dính hôn cùng muội muội ta, cũng không thể để người khác xen vào quấy rối. Nếu như lại có tin đồn gì tổn hại đến danh dự Đinh gia cùng Hâm Không đảo, đừng trách Đinh Diêm Huệ ta kiểm hạ vô tình!”

Đinh Diêm Huệ vừa dứt lời, sau thạch giả sơn lại vang lên tiếng quát to: “Đinh Diêm Huệ, người có thể làm gì Ngũ gia người hả?!”

(Chú tới XD!! chém nó chú ơi)

7. Chương 7

“Đinh Diêm Huệ, người có thể làm gì Ngũ gia người hả?!” Giọng nói rõ ràng mang theo vài phần cuồng vọng, trong lòng thâm sâu mang theo mấy phần phách lối, một người bước ra khỏi thạch giả sơn, bạch y trắng tuyết, chính là Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng liếc Đinh Diêm Huệ. Một mặt miệt thị. Hắn vốn sợ kinh động đến Lô Phương nên mới đi vòng qua hậu viện, quẹo vào chỗ của Triển Chiêu, cùng y đánh đàn, trò chuyện, hoặc đánh cờ. Vậy mà tối nay người không ngủ không chỉ có một mình hắn, nửa đêm canh ba mà hậu viện phủ Khai Phong còn náo nhiệt hơn đường lớn ban ngày.

Đinh Diêm Huệ thấy Bạch Ngọc Đường, lửa giận ban đầu cổ đờ xuống, lại phùng lên, hơn nữa càng cháy càng mạnh. Hắn không thể bóp chết tên xấu xa đứng trước mắt. Hắn như cắn răng nghiêng lợi nói: “Bạch –

Ngọc – Đường, người dám nói người với Triền Chiêu chỉ có tình huynh đệ, mà không có chút phân bào đoạn tụ không.”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói: “Đinh Diễm Huệ, hôm nay Ngũ gia người liền nói rõ ràng cho người biết một việc, tránh cho người chỉ biết nghi thần nghi quỷ cả ngày lẫn đêm, Bạch Ngọc Đường ta đời này kiếp này chỉ thích một mình Triền Chiêu, cam tâm tình nguyện chăm sóc y cả đời cả kiếp, sinh tử cùng y, nếu có kẻ nào dám ở trước mặt ta gièm pha Triền Chiêu một chữ, Họa Ảnh của Ngũ gia quyết không ta cho hắn!”

Lời như sét đánh, đánh tan nát chút ảo tưởng cuối cùng còn sót lại của Lô Phương, không tự chủ được, Lô Phương lão đảo người, may còn Hàn Chương ở bên cạnh, đỡ ông ngồi xuống, mới không phải mềm oặt té xuống đất.

Mà Đinh Diễm Huệ tức giận đến run người, cô gia Đinh gia bị một nam nhân dây dưa, còn nói rõ ràng muốn cùng y đồng sinh cộng tử, để mặt mũi Đinh gia ở đâu, ngón tay hắn chỉ thẳng Bạch Ngọc Đường, miệng lắp bắp nói: “Bạch... người... đơn giản... đơn giản... quá sức... vô... vô sỉ!”

“Ngũ gia đời này tuy không có hiệp danh, nhưng hình như chưa có làm chuyện gì gọi là vô sỉ. Ngũ gia tự thấy không thẹn với lòng, không cần gì phải cất giấu, nếu như nói yêu chân tình là vô sỉ, thì Ngũ gia cũng muốn hỏi thử xem, cái gì mới gọi là hữu đức?” Lô Phương vô lực khổ sở nói: “Ngũ đệ, đệ là nam nhân, Triền hộ vệ cũng không phải nữ.”

“Ngũ gia tới bây giờ đều không xem Mèo con là nữ nhân, trong lòng Ngũ gia, mèo con là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, y để tâm vì thiên hạ, hiệp nghĩa ở ngực, dựa vào một thân võ nghệ quét sạch dơ bẩn trong thiên hạ. Không cầu danh không vị lợi, chỉ vì quyền lợi nhân gian. Trong thiên hạ có nhiều kẻ tự xưng anh hùng hảo hán như vậy, có mấy kẻ xứng đáng tranh cao thấp với mèo con!?”

Đinh Diễm Huệ nói: “Người biết hai người các người đều là nam nhân, còn dám sinh ra loại tâm tư này, chỉ sợ ông trời cũng không dung tha.”

“Trời là cái gì, trời ở nơi nào, ta yêu Mèo con, ta phải chăm sóc y cả đời cả kiếp, sinh tử tương theo, các người cứ sống chết ngăn cản, Mèo con không thương Đinh cô nương, các người lại thừa dịp y trẻ người non dạ, bằng lời phụ mẫu, qua mai mối kiên quyết định hôn sự, đây là trời của các người sao, nếu đúng là như vậy, thì Ngũ gia càng muốn hủy diệt thứ phi lý bất phân, trắng đen không rõ trời này!”

“Thiên lý người không quan tâm, vậy còn lễ phép đây, Bạch Ngọc Đường người quen phong lưu, dĩ nhiên không quan tâm đến miệng lưỡi thiên hạ dằng dặc, nhưng Triền Chiêu là người trong công môn. Người thật sự có thể để y thân tại công môn mà chịu hết nhạo báng của người trong thiên hạ, chẳng lẽ, muốn y để xuống ba thước Cự Khuyết, ẩn cư nơi thôn dã. Từ nay không dám bước ra nhìn mặt người?”

“Mèo con tự giữ mình tốt, Ngũ gia lại không phải lãng đãng công tử trong mắt người, Ngũ gia chăm sóc y là làm tri kỷ cả đời y, Mèo con tâm lo thiên hạ, Ngũ gia tự đem mình thành hộ vệ của y, ngày khác Mèo con mệt mỏi chốn quan trường vẫn đọc, Ngũ gia đưa y đi lưu lạc thiên nhai. Ngũ gia ghét nhất là danh phận lễ tiết của thế tục, Mèo con cũng không phải hạng người mô phạm khắt khe, lễ phép há có thể làm khó dễ ta?”

Chữ chữ câu câu như lưỡi búa tuyệt vọng, từng từ từng từ nặng nề đập xuống tim mỗi người. Cẩm kỵ bị xé rách một cách thô bạo, những thứ vốn tưởng chỉ có thể thuộc về bóng tối, lại một lần quanh mình lỗi lạc đứng lên, kinh hãi khiến người khác không kịp đề phòng.

Đinh Diễm Huệ không cách nào đối lại, nhưng cũng không chịu nhận thua, hắn vút một tiếng rút kiếm trong tay ra, nói: “Bạch Ngọc Đường, người thật... ta hôm nay có phải liều mạng gây thù với Hâm Không Đảo, cũng không thể để người sống trên đời hại người.”

Bạch Ngọc Đường không giận cười lại, “Người không làm được sinh ly, đã nghĩ muốn chết sao? Chỉ sợ không có dễ dàng như vậy? Cái mạng này của Ngũ gia, trừ Mèo con, ai cũng đừng hòng lấy đi!”

“Đừng, nhị ca.”

“Ngũ đệ, nghĩ lại.” Lô Phương với Đinh Nguyệt Hoa đồng thời mở miệng, ngăn giữa hai người.

Nhìn Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường biết, muốn chấm dứt chuyện này, chỉ có thể ra tay từ người cô ta. Bạch Ngọc Đường chậm rãi nói: “Đinh cô nương, nếu trong lòng Mèo con có cô, ta chấp nhận, nhưng lòng của Mèo con, cô hẳn cũng rõ. Xem như Đinh gia các người miễn cưỡng cầm hôn ước đến trói buộc y, lúc đó cô có thể trở mặt nhìn Mèo con nhìn cô, trong lòng lại nghĩ đến Bạch Ngọc Đường ta? Đến lúc đó, một mối khổ sở nhất không phải ta với cô mà là Mèo con, chẳng lẽ cô thật ác độc như vậy?”

Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên trắng bệnh, cuối cùng nhịn không được, bưng mặt, chạy như bay, chưa tới cửa, nước mắt nhịn từ lâu rốt cục cũng rơi.

“Nguyệt Hoa!” Đinh Diêm Huệ thu kiếm vào tay, không buồn để ý đến Bạch Ngọc Đường nữa, đuổi sát theo. Bạch Ngọc Đường cong khóe miệng, gương mặt quật cường, nhìn Lô Phương đang ngây ngốc, hẳn chậm rãi nhưng cũng rất kiên định nói: “Đại ca, hôm nay đệ đã nói ra lời phải nói, tiếp nhận Mèo con hay là cắt bỏ đoạn nghĩa, tự huynh hãy đợi.” Dứt lời. Xoay người đi, cũng không nhìn Lô Phương với Hàn Chương nữa.

Thật lâu sau, Lô Phương mới hoàn thần, nhìn thấy Hàn Chương ngược lại một bộ thần nhiên, không nhịn được hỏi: “Nhị đệ, đổi lại nếu đệ làm đại ca, đệ sẽ khuyên lão Ngũ thế nào?”

“Đệ thật không quá hiểu nhưng chuyện tình yêu này ọ. Đệ chỉ biết, lão Ngũ thấy Triển hộ vệ thì mặt mày hớn hở, không thấy được y thì sầu mi khổ kiếm. Mỗi lần Triển hộ vệ bị thương, lão Ngũ còn đau hơn bị thương trên mình, Triển hộ vệ cứ vậy, cười lên một tiếng, trên mặt lão Ngũ hẳn, vui vẻ hẳn lên, không sao hình dung được. Bất kể lúc nào, vừa nhắc tới Triển hộ vệ, ánh mắt lão Ngũ sẽ sáng lên. Đệ không biết lão Ngũ như vậy là vì huynh đệ tình thâm hay cái gì khác, nhưng đối với đệ, đúng sai trong mắt người ta cũng không quan trọng như huynh nói. Trong lòng đệ, chuyện để lão Ngũ vui vẻ là chuyện đúng, để lão Ngũ buồn chán là sai. Đệ biết suy nghĩ của đệ có chút buồn cười, nhưng quả thực đệ cũng chịu, đây là lão Ngũ chúng ta hiểu rõ nhất từ nhỏ. Người khác muốn làm gì đệ không quản được. Đệ cũng chỉ mong lão Ngũ được vui vẻ. Thứ lễ phép này vốn là để dụ dỗ người ta, đệ còn không để trong mắt.”

8. Chương 8

“Triển Chiêu, có thấy Nguyệt Hoa không?” Lần thứ sáu Đinh Diêm Huệ bước vào phòng của Triển Chiêu. Hỏi cùng một vấn đề.

Bạch Ngọc Đường trong phòng Triển Chiêu siết chặt nắm đấm, chịu đựng để không phải tổng thẳng một quyền vào mặt tên nào đó.

—— Tìm muội muội ở chỗ nào chứ, rõ ràng là tới gây khó chịu cho cả hai.

Bạch Ngọc Đường tức giận, Triển Chiêu nhìn thấy hết, y âm thầm kéo ống tay áo của Bạch Ngọc Đường. Nhìn Đinh Diêm Huệ nói: “Triển mỗi hôm này còn chưa gặp qua Đinh cô nương?”

Sáng sớm, Bạch Ngọc Đường đã chạy đến phòng của y, cả bữa sáng cũng ngồi ăn ở chỗ này, dĩ nhiên y làm sao có cơ hội gặp những người khác.

“Ta sáng sớm còn thấy Nguyệt Hoa, còn có sai dịch thấy sáng con bé ra ngoài, sau đó thì không ai thấy nữa.”

Bạch Ngọc Đường lộ vẻ tức giận nói: “Nữ nhân thích đi dạo phố, chờ đi một hồi mệt mỏi, qua một thời gian tự khắc đi về.”

Đinh Diêm Huệ nói: “Nguyệt Hoa luôn không thích đi dạo, từ lúc Triển Chiêu bị thương, con bé ngày nào cũng ở đây chăm sóc, hai ngày nay, cũng không biết có phải em gái gốc của ta ngại ánh mắt người nào, đều không dám tới.”

Ba ngày trước, Lô Phương đưa người của Hãm Không đảo rời Khai Phong, trở về. Trước khi chia tay, Lô Phương mỉm cười nói một câu khiến Bạch Ngọc Đường mừng rỡ như điên: “Ngũ đệ, chỉ cần đệ vui vẻ, đại ca cái gì cũng không nói nữa.” Đại ca thuần hậu chất phác, luôn theo khuôn phép, có thể nghĩ ra những lời này, có lẽ vì thương yêu hẳn mà phải vật lộn khổ sở mãi mới có thể nói ra được.

Có Lô Phương phóng túng, Bạch Ngọc Đường càng không chút kiêng kỵ, hận không được thời thời khắc khắc dính vào người Triển Chiêu, một giây cũng không chia lìa.

Triển Chiêu là một người không thể ở không, mặc dù vẫn đang trong thời gian nghỉ ngơi điều dưỡng, y vẫn hận không thể cùng Bao Chứng thẳng đường thăm án. Vì hai người bị trọng thương mới khỏi, Công Tôn Sách hiện tại cũng không dám giao cho bọn họ việc, chẳng qua để hai người giúp đỡ, chỉnh sửa hồ sơ, phân tích vụ án, cũng tránh để bọn họ ở không nhàm chán.

Triển Chiêu thấy cũng may, con hao tổn tử kia nếu được rảnh rỗi, không biết lại muốn sinh thêm bao nhiêu chuyện đây. Mà hết lần này tới lần khác, lại còn được thêm một Đinh Diễm Huệ, nhìn thế nào cũng thấy không thích con hao tổn tử rồi, Bạch Ngọc Đường thì càng không phải người rộng lượng. Nếu không phải sợ Triển Chiêu mất mặt, có lẽ hai tên này đã sớm đánh đến loạn nhà.

Hôm nay, hành động của Đinh Diễm Huệ trong mắt Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên là cố ý. Nếu ánh mắt thật sự có thể giết người thì Đinh Diễm Huệ bây giờ chắc chắn sẽ thủng hơn ngàn lỗ.

Triển Chiêu siết chặt tay áo Bạch Ngọc Đường, tăng thêm mấy phần lực, nói: “Đinh cô nương đúng thật không có tới.”

“Nhưng ta đã tìm từng phòng ở phủ Khai Phong. Cả chỗ Bao phu nhân ta cũng đã đi qua mấy lần.”

“Biết đâu con bé tự giác về Mặt Hoa thôn rồi.” Bạch Ngọc Đường bực bội nói.

“Người nghĩ cũng ngon quá. Trước khi Triển Chiêu hoàn toàn hồi phục, muội muội ta chắc chắn không về.”

Triển Chiêu trong tối, nắm mạnh Bạch Ngọc Đường một phát, trừng phạt thái độ vô lễ của hắn. Bạch Ngọc Đường cũng hít một hơi khí lạnh, vừa nghĩ tới Đinh Diễm Huệ ở trước mắt, không chịu yếu thế gắng tỏ ra như không có chuyện gì. Mà cái tay làm chuyện xấu kia lại thoáng qua chút yêu thương nhẹ nhàng xoa. Nghĩ là đau đốn trong mắt không gạt được ánh mắt của mèo rồi, lại làm ra vẻ bị đau hơn chút.

Im lặng buông cổ tay của Bạch Ngọc Đường ra, Triển Chiêu nói: “Nếu Đinh huynh không ngại, Triển mỗ cùng Đinh huynh ra ngoài tìm một chút, thế nào?”

“Không được.” Người nói không phải Đinh Diễm Huệ, là Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhìn hắn một cái, chỉ một cái, Bạch Ngọc Đường liền cổ nuốt xuống lời kháng nghị, đổi sang cách nói khác: “Ta nói là, dù sao ta cũng rảnh rỗi, không bằng ta với người cùng đi tìm Đinh cô nương.”

“Người có hảo tâm đó sao?” Đinh Diễm Huệ lạnh lùng khịt mũi.

Triển Chiêu nói: “Đinh huynh nói đùa. Không bằng như vậy đi, ta với Ngọc Đường đi về phía Nam, Đinh huynh đi hướng Bắc, chia nhau tìm, được không?” một lời nhẹ nhàng của y đẩy lui khiêu khích của Đinh Diễm Huệ, tuy đang hỏi thăm, nhưng tự nhiên mang theo một loại uy nghi, không cho phép Đinh Diễm Huệ dị nghị. Ba người lập tức ra khỏi phủ Khai Phong chia nhau đi.

Bạch Ngọc Đường mặt mày hớn hở, ngày nào cũng bị nhốt ở phủ Khai Phong. Nếu không phải thường xuyên có mèo con ở bên mình, chỉ sợ đã sớm buồn chết. Bây giờ cuối cùng đã có cơ hội ra ngoài. Ngày thường nhìn quen những tửu lâu, khách điểm, người đi đường qua lại, lập tức cũng thấy thân thiết hơn.

Trong lòng Triển Chiêu lại lo lắng, từ hôm Đinh Nguyệt Hoa bắt gặp y cùng Bạch Ngọc Đường thân mật, (mới xoa mặt đã nói thân mật? -[-]) sau đó Đinh Nguyệt Hoa cũng như có như không lánh mặt y, ngược lại cũng bớt được rất nhiều chuyện bất tiện. Nhưng chuyện từ hôn, đến bây giờ vẫn khó mà mở miệng, không thể nói với Đinh Nguyệt Hoa, cũng không thể nói cùng Đinh Diễm Huệ, lấy tính tình của Đinh Diễm Huệ, chỉ sợ vừa mở lời, phủ Khai Phong sẽ bị náo loạn một phen. Chỉ có thể chờ bữa khác đến Đinh gia cùng đàm phám với Đinh Diễm Lan mới là đúng đắn. Nhưng mà Triển Chiêu cũng biết rõ, Đinh gia tuy được xem là vô lâm thế gia, nhưng Đinh Nguyệt Hoa từ nhỏ cũng từng đọc qua Liệt nữ truyện* (truyện kể về những cô gái chết vì tiết nghĩa), Nữ Nhi kinh*(sách ghi đạo nghĩa làm người của con gái). Nếu cô ấy thật yêu mình sâu sắc, chỉ sợ vì mình từ hôn mà làm chuyện ngu xuẩn.

Vì vậy, tuy đã lâu Triển Chiêu không ra khỏi phủ Khai Phong, nhưng cũng không còn lòng dạ vui vẻ. Một lòng một ý đến cửa hàng son, tiệm trang sức, những nơi nữ nhân bình thường thích đi, hỏi thăm hành tung

của Đinh Nguyệt Hoa. Cũng may phần lớn người đều nhận ra Triển Chiêu, không giấu diếm chuyện gì, tất cả câu trả lời đều giống nhau: “không nhìn thấy.”

Mắt thấy mặt trời đã ngã về Tây, người đi đường cũng dần ít, Đinh Nguyệt Hoa vẫn chẳng biết nơi nào. Bạch Ngọc Đường đau lòng Triển Chiêu đi đã lâu, không khỏi bức bối, nói: “Mèo con, chúng ta tìm mãi không thấy, nói không chừng Đinh cô nương đã sớm trở về.”

Triển Chiêu nói: “Ngọc Đường, có phải người mệt rồi hay không. Vậy người trước tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi, một mình ta đi lên trước xem thử một chút. Một lát sau sẽ trở lại với người.”

“Hừ, đường này có chỗ nào làm mệt Ngũ gia, ta là lo người bị mệt. Người xem bản thân một chút, bây giờ đã là cuối thu, mà trên đầu còn đầy mồ hôi kia.” Dứt lời, Bạch Ngọc Đường cũng không kịp nhớ mình đang ở trên đường cái, từ trong ngực móc ra khăn gấm trắng tuyết, lau mồ hôi cho Triển Chiêu.

Trên mặt Triển Chiêu nhất thời tỏa ra hai mảnh mây đỏ, còn muốn lan rộng hơn. Y liên tục kéo tay Bạch Ngọc Đường không ngừng. Kéo hẳn đến đầu hẻm, chỗ đó tuy cũng đối mặt đường cái, nhưng vẫn ít người hơn.

“Người làm gì vậy.” Triển Chiêu giật lấy khăn gấm, lau đại đùa mấy cái. Trên khăn gấm mang theo mùi thơm trên người Bạch Ngọc Đường, nhàn nhạt bay vào trong mũi. Khiến mặt Triển Chiêu còn đỏ hơn. Trong lúc tâm ý hoảng loạn, tự nhiên quên trả khăn gấm lại cho Bạch Ngọc Đường, mà nhét vào trong vạt áo của bản thân.

Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm nhìn bộ dạng khốn khổ của Triển Chiêu, chịu không được nhắc nhở y khăn tay kia là của mình. Đôi mắt hoa đào của hắn lại không giấu được ôn nhu cùng thâm tình, để nhịp tim của Triển Chiêu càng lúc càng như nai, không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, sợ mình sẽ say ngất ở nơi nào.

Một cỗ kiệu được khênh qua người bọn họ.

Gió từ trong hẻm thổi qua. Người trong kiệu, dường như không chịu được gió lạnh, nâng cánh tay hao gầy, kéo lại tấm màn.

Triển Chiêu ở lâu trong phủ Khai Phong, ánh mắt tuy chỉ vô tình lướt qua, lại nhìn thấy rõ ràng cánh tay đó.

Chỉ là một cánh tay bình thường, da thịt thô dày, ngón tay nổi mạch. Nhưng ở trên ngón áp út, lại đang đeo một cái nhẫn sắt.

— Huyền thiết đen nhánh, khắc thành một con ưng hung dữ đang bay lượn trên chín tầng mây.

9. Chương 9

“Thế nào Mèo con?” Bạch Ngọc Đường này giờ vẫn chưa rời mắt khỏi Triển Chiêu nhạy bén cảm nhận được khí tức từ người y truyền tới.

— Sát khí. Một dạng khí thể tỏa ra từ đầu đến chân, nhìn thoáng qua như một lưỡi dao mỏng sắc bén, dao còn chưa kịp ra khỏi vỏ, cổ hàn khí kia đã đoạt đi hồn phách người ta, thâm sâu tận xương tủy.

“Không sao hết.” Triển Chiêu cười khề, nụ cười như ánh mặt trời, sát khí vừa nãy cũng biến mất tung, giống như chưa có gì xảy ra cả. “Mặt trời cũng ngã về Tây rồi, người về phủ trước có được không, ta đi lên trên tìm thêm một con phố rồi về.”

Bạch Ngọc Đường cả giận nói, “Mèo con, đừng giỡn mặt với Ngũ Gia người. Người phát hiện ra cái gì?”

— Con mèo này muốn tách khỏi mình, một thân đi đối diện với loại nguy hiểm nào nữa chứ?

“Không có, không có gì hết, ta chỉ sợ người bị mệt.”

“Nói bậy.” Bạch Ngọc Đường nheo lại đôi mắt hoa đào xinh đẹp của mình, chăm chú nhìn ánh mắt Triển Chiêu, sắc bén: “Người rốt cuộc phát hiện được cái gì. Đừng hòng lừa gạt ta.”

Triển Chiêu hiểu, nhanh trí như Bạch Ngọc Đường rõ ràng đã cảm nhận được từng chỗ biến hóa rất nhỏ của y. Hắn tuyệt đối sẽ không để một mình y gặp nguy hiểm, thế này chỉ còn cách để hai người cùng nhau đối mặt.

“Thiết Ưng. Kẻ ngồi trong cỗ kiệu trước mắt nhất định là Thiết Ưng.”

Triển Chiêu dùng hết sức nói thật nhẹ nhàng, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy mùi bão tố.

Thiết Ưng, là kẻ đứng đầu tứ đại cao thủ truyền thuyết trong Trùng Tiêu Lâu. Cao thủ mà Tương Dương Vương bỏ ngàn vàng thuê được.

Truyền thuyết nói, hắn đã từng một thân một mình đấu sức với Cá voi sông Trường Giang, hơn nữa còn toàn thân trở lại.

Còn truyền thuyết hắn lên đỉnh Thái Sơn quyết đấu với ba vị trưởng lão, ngay lúc mọi người tưởng hắn thất bại, cuối cùng đi xuống núi vẫn là Thiết Ưng.

Sau đó, hắn liền nhập Tương Dương phủ. Phủ Tương Dương cao thủ nhiều như vậy, có thể trụ trong Trùng Tiêu Lâu cũng ít.

Một trận Trùng Tiêu Lâu, hơn nửa vết thương trên người Bạch Ngọc Đường đều từ kẻ tên gọi Thiết Ưng này mà ra. Trong đêm tối ma mị, dĩ nhiên Thiết Ưng chiếm hết thiên thời địa lợi, nhưng nếu ra được Trùng Tiêu Lâu, Triển Chiêu tự hỏi, nếu y liên thủ cùng Bạch Ngọc Đường, cũng chỉ nắm được 5 thành chiến thắng. Trùng Tiêu Lâu đêm đó, nếu hai người không dựa vào niềm tin cứng rắn, muốn hi sinh mạng mình cũng phải bảo vệ người kia chống đỡ chờ viện thủ tới, thì có lẽ đến cùng người ngã trong lâu sẽ là hai người Triển Bạch, hay là tứ đại cao thủ, thật sự không biết được.

Vậy mà trong hồ sơ ghi chép án kiện của Bao đại nhân, lại ghi rất rõ, tứ đại cao thủ chết hai, trọng thương một, hiện đang nhốt ở phủ Khai Phong, chỉ còn lại một thiết ưng, sống không thấy người, chết không thấy xác. Phủ Khai Phong đã hạ lệnh phát truy nã Thiết Ưng khắp các châu phủ quận huyện, cả bên trong thành Biện Kinh cũng có, thật chẳng coi phủ Khai Phong ra gì.

Máu tanh kinh hoàng bên trong Trùng Tiêu lâu, vết thương khổ sở trên người Triển Chiêu, như từng cây kim đâm thật sâu vào tim của Bạch Ngọc Đường. Từng cây mang đến đau đớn, nhưng lại khơi mào ý chí chiến đấu vô hạn của hắn.

— Thiết Ưng, thương của ta, thương của Mèo con, đều do người mà có.

Bạch Ngọc Đường siết chặt Họa Ảnh trong tay, đang tính hành động. Triển Chiêu bắt lại hắn, chậm rãi lắc đầu.

“Để ta đi cho, Mèo con, thương thế của người còn chưa lành hẳn.”

“Còn người đã khỏe mạnh được đến 10 phần?”

“Người nói vậy là không tin ta.”

“Đừng cãi nữa, Ngọc Đường. Đây tuy không phải Trùng Tiêu Lâu, nhưng thực lực của đối thủ vẫn không thể xem thường. Huống chi chúng ta còn không biết Thiết Ưng có trợ thủ hay không.”

Chăm chú nhìn cỗ kiệu nhỏ kia, Triển Chiêu nói: “Trước đuổi theo hắn, tìm nơi trú ẩn của hắn rồi tính tiếp.”

Kiệu nhỏ không nhanh không chậm đi xuyên qua đường cái, đi vào một con hẻm nhỏ. Bạch Ngọc Đường vội vàng nhảy lên nóc nhà, Triển Chiêu đi dưới đất tiện bề phối hợp hắn.

Trong hẻm nhỏ, đường lát đá xanh, đường dài uốn khúc. Một con chó nhỏ lười biếng bò trên mặt đất, một đứa bé cầm cục đá chơi dưới hiên nhà. Trên lầu nhỏ có phụ nhân đứng thu y phục trước cửa sổ, bệ cửa sổ đặt chậu bạch cúc đang nhẹ lung lay.

Tay của phụ nhân đựng trứng hoa cúc trước cửa sổ. Bồn hoa kia rơi thẳng xuống, hài tử vẫn còn cầm cục đá trong tay.

Trong tiếng hô kinh hãi của phụ nhân, Bạch Ngọc Đường như chim bay vút tới, đỡ bồn hoa trong tay, mà Triển Chiêu đã ôm hài tử vào lòng, đứng cách ra ba trượng.

Bỏ lại mẫu thân hoảng sợ cùng hài tử ngây ngốc, xoay người tìm lại mục tiêu, cổ kiệu kia đã ở trong một hẻm nhỏ, vẫn không nhanh không chậm mà bước.

Mặt Triển Chiêu lại trầm xuống. Dáng vẻ phu kiệu nhẹ nhàng, chân bước thoải mái, rõ ràng kiệu đã trống không.

Hẻm nhỏ thông ra bốn phương tám hướng, giống hệt mạng nhện, nhà bốn phía đều là khu dân cư giống nhau, không nhìn ra chút nào kỳ lạ.

Bạch Ngọc Đường giận đến đỏ mặt, phu kiệu cũng chỉ là loại cục mịch khiêng hành lý bình thường. Ngu ngốc tới mức không biết khi nào người trong kiệu đã mất. Họ chẳng qua là nhận việc ở sửa sau, khách nhân lại che kín cả người bằng phi phong rộng lớn, họ cái gì cũng không biết.

“Ngọc Đường, ngoài ý muốn mà thôi.” Triển Chiêu an ủi nói. Ánh mắt lại nhìn vào kiệu ghé quen thuộc bên trong kiệu, một tờ giấy viết có màu sắc rất mới, hình như là của người ngồi kiệu làm rơi. Mở ra, trên đó viết một bài thơ, không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) không có tiêu đề. Bài “Vũ dạ ký bắc” của Lý Thương Ẩn:

Quân vấn quy kỳ vị hữu kỳ,

Ba sơn dạ vũ trưởng thu trì.

Hà đương cộng tiến tây song chúc,

Khước thoại Ba sơn dạ vũ thì.

(Bạn hỏi ta về lúc nào đây,

Ba Sơn mưa tối, ao thu đầy.

Bao giờ song tây cùng chong nển,

Kể chuyện mưa đêm chốn núi này?*

*Bản dịch thơ của Phụng Hà)

Ý thơ triển miên, chữ viết lại mạnh mẽ, mang theo chút mùi nhàn nhạt của thảo dược. Đóng tờ giấy lại, Triển Chiêu nói: “Chúng ta cũng không phải đã hoàn toàn mất đi đầu mối.”

Lần nữa trở về đường cái, người thừa thốt hơn, vài cửa hàng đã bắt đầu đóng cửa. Đàn chim mệt mỏi từng đàn từng đàn bay qua, tìm kiếm nhánh cây có thể trú.

Cách bọn họ không xa, có sai dịch phủ Khai Phong đang tuần nhai. Triển Chiêu nhìn bọn họ gật đầu, họ liền chạy vội tới. Sau khi nghe Triển Chiêu nói nhỏ, lại lãnh mệnh đi. Hết thấy nhanh chóng gọn gàng.

“Về thôi, ta với người đều mệt mỏi.” Triển Chiêu dịu dàng nói với Bạch Ngọc Đường. Trong đôi mắt trong suốt, rõ ràng của y, tỏa ra ánh sáng tự tin. Rất nhanh làm lắng xuống sự tức giận vì thất vọng của Bạch Ngọc Đường.

Một màu trắng sáng chói cùng một màu lam nhàn nhạt sóng vai nhau đi dưới hoàng hôn. Khói chiều như sương, trăng non như móc. Gió thu thổi qua, xa xa như có tiếng hát truyền tới. Mặc dù còn chưa tìm thấy Đinh Nguyệt Hoa, cũng để mất Thiết Ứng, nhưng vui vẻ của Triển Chiêu còn hiện rất rõ. Những sai dịch y đích thân giao phó nhất định sẽ không làm y thất vọng.

— Thiết Ứng, tên Thiết Ứng làm Bạch Ngọc Đường trọng thương, người chạy thoát được thiên la địa võng Triển mỗ bày ra cho người chắc?

10. Chương 10

Trước cửa phủ Khai Phong, Đinh Diễm Huệ đang ngẩng đầu chờ đợi. Không cần hỏi nhiều, lòng Triển Chiêu đã như gương sáng, Đinh Nguyệt Hoa vẫn chưa về.

Vui vẻ khi tìm được tung tích Thiết Ứng nhất thời biến mất tăm, sau khi ra mắt Bao Chứng, vốn định ra ngoài tìm tiếp, không hiểu sao Bao Chứng cùng Công Tôn Sách lại sống chết ngăn cản, đã vẫn còn phải ra ba đoàn nha dịch chia nhau kiếm, mới có thể để Triển Chiêu về phòng.

Bạch Ngọc Đường biết trong lòng y không vui, ở một bên nói chút chuyện vui đùa, giải sầu, nhưng lại khó thấy được y mỉm cười một tiếng.

“Đinh cô nương đã về” Đến tối, cuối cùng nha dịch cũng báo lại, lo lắng bây giờ mới ngớt, nhưng lời kể tiếp lại làm người khác không ngờ, “Đinh cô nương uống say, được người ta lấy kiệu mang về.”

Đinh Nguyệt Hoa uống say, một mình chạy ra ngoài uống rượu? Họ vừa rồi tìm khắp thành Khai Phong, thật sự không nghĩ tới tầu lâu, say sưa dưới con mắt người ta, không giống chuyện Đinh Nguyệt Hoa có thể làm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều là vẻ mặt không hiểu.

Đại môn, cỗ kiệu đang để đó, là loại kiệu nhỏ màn xanh bình thường nhất trên đường. Đinh Nguyệt Hoa mặt đỏ ửng, hai mắt khép hờ, nằm trong kiệu. Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu. Gọi hai phu kiệu lại, Triển Chiêu hỏi, “Đinh cô nương uống rượu ở nơi nào? Ai đưa cô ấy về?”

“Tiểu nhân cũng không rõ chuyện của vị cô nương đây, có người đưa tiền cho chúng tôi nói đưa vị cô nương này về phủ Khai Phong.”

“Là ai đưa tiền?”

“Một lão nô bộc.”

“Vậy chủ nhân của ông ta người có gặp qua không?”

“Không ạ. Cả khẩu âm cũng không nghe thấy.”

Triển Chiêu biến hỏi nữa cũng không biết được gì, Đinh Nguyệt Hoa đi cả ngày, một mình uống đến say mèn, tự nhiên cảm thấy áy náy. Nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, chẳng phải sẽ khiến y ân hận cả đời.

Bên kia Đinh Diễm Huệ đã bế Nguyệt Hoa ra, Đinh Nguyệt Hoa trong miệng cũng lẩm bẩm nói không ngừng. Hơn nữa đều không nghe rõ, chỉ có một câu truyền rõ đến tai từng người một.

“Ngũ ca, xin huynh, xinh huynh, đừng cướp Triển đại ca với ta.”

Đinh Diễm Huệ hai mắt phun lửa, hung hăng nhìn Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, kể rằng rút ra một chữ: “Cút!”

Triển Chiêu mặt mày tái nhợt, cắn môi, không nói lời nào cúi đầu đi ngay tức khắc.

“Mèo con.” Bạch Ngọc Đường cũng hung hăng nhìn chăm chăm Đinh Diễm Huệ một cái. Cũng theo sát Triển Chiêu.

Không cần hỏi cũng biết, con mèo kia lại bắt đầu tự trách mình.

Xuyên qua sân vườn dày đặc, Triển Chiêu đi đến hậu viện. Y siết chặt quả đấm, một quyền đấm thẳng vào gốc cây nguyệt quế già. Muốn mượn đau đớn để bình ổn lại tâm tình rối loạn. Vừa là Đinh Nguyệt Hoa đánh hôn từ nhỏ, vừa là Bạch Ngọc Đường yêu tận xương tủy, y tình nguyện mình bị vạn tiễn xuyên tâm, cũng không muốn để bất kỳ ai trong hai người họ bị thương tổn, vậy mà, mặc kệ ý tốt của y, sự thật luôn cùng mong ước của y đi lệch nhau 18000 dặm.

Nơi tay chạm đến không phải vỏ cây già khô cứng, mà là một bàn tay.

“Mèo con, đừng đánh cây, muốn đánh, đánh ta đi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo y vào lòng. “Đừng tự trách, không phải lỗi của người. Ta không có cướp của con bé, là con bé cướp của ta. Ta cũng rất sợ.”

“Tâm địa người quá tốt, không muốn nhìn thấy người khác chịu ủy khuất, ta sợ một ngày nào đó, nước mắt Đinh Nguyệt Hoa sẽ lay động tới người, để người bỏ ta đi theo con bé.” Bạch Ngọc Đường nói thật nhỏ.

Đây là thật, hẳn thật rất sợ. Một Bạch Ngọc Đường tới giờ vẫn không hiểu sợ hãi là gì thật rất sợ. Uy hiếp dụ dỗ đều không có tác dụng với Mèo con, nhưng thâm tình của Đinh Nguyệt Hoa lại còn dùng cách tự hành hạ như hôm nay có thể dễ dàng làm Mèo con lầm lẫn. Không phải hẳn hoài nghi tình cảm Mèo con dành cho hắn, chẳng qua Mèo con từ lúc sinh ra đã là loại hiền lành, thà để thiên hạ phụ mình, cũng không chịu phụ người trong thiên hạ.

“Ta với cô ấy vốn đã có hôn ước, nếu ta phụ cô ấy, thiên lý khó dung. Ngọc Đường, liệu chúng ta có thể... Có thể hay không...” Vô sức lực, chỉ vì vừa nghĩ tới chuyện buông tay, vừa nói đến buông tay, lòng Triển Chiêu cũng bắt đầu đau. Chẳng qua vì đôi mắt đầy nước kia của Đinh Nguyệt Hoa, lời say, là y thiếu cô ấy.

Trên mặt Bạch Ngọc Đường chợt nổi gân xanh, hai tay càng siết chặt hơn nữa, chỉ sợ buông lỏng rồi, người trong lòng sẽ không thấy. “Không Được!”

“Mèo con, ta biết người muốn nói gì, lời ta nói ra, ta vĩnh viễn khắc ghi sâu trong lòng, cả đời chăm sóc, sinh tử tương theo, xem như người muốn bỏ lại ta, không muốn giữ hôn ước, cũng đừng mong ngăn được ta thực hiện lời hứa của mình.”

“Hôn ước đó ta cũng không muốn giữ, nhưng Đinh cô nương nhân lương thực đức, phẩm hạnh nào cũng tốt, nếu đơn phương nói lời từ hôn, thì làm sao cô ấy có thể chịu được, làm Đinh gia đặt chân làm sao?”

“Trong lòng người sao cứ nghĩ Đinh gia đặt chân thế nào, vậy người có nghĩ cho chính người hay không? Cưới Đinh cô nương rồi, người sẽ vui sao, người sẽ yêu con bé sao, con bé có thể thay thế vị trí của ta trong lòng người, ở bên cạnh người sao?”

“Ngọc Đường, không ai có thể thay thế người. Nhưng, ta có trách nhiệm với Đinh cô nương, có đạo nghĩa. Ta không thể trốn tránh.”

“Mèo con, lời người nói ta hiểu, trốn tránh không phải chuyện Mèo con như người có thể làm, người muốn giữ trách nhiệm, giữ đạo nghĩa, ta không cản người, ta cũng muốn giữ trách nhiệm của ta, đạo nghĩa của ta, người cũng đừng cản ta, được chứ?” Chôn đầu vào trong tóc Triển Chiêu, ngửi mùi hương mát mẻ thanh đạm trên người Triển Chiêu, giọng nói của Bạch Ngọc Đường tràn đầy ngữ điệu làm lòng người say. “Trách nhiệm của ta, chính là một đời một kiếp chăm sóc cho người, đạo nghĩa của ta chính là sống chết đuổi theo người. Đáp ứng ta, được không Mèo con?”

“Đừng ngốc như vậy, thế này qua bắt công cho người rồi.”

“Không bắt công, ta cam tâm tình nguyện.”

“Người cam tâm tình nguyện, ta lại không thể thân nhiên tiếp nhận. Ta thiếu người quá nhiều.”

“Người không thiếu ta.”

Mang theo mấy phần oán hận, mấy phần tức giận, Bạch Ngọc Đường nặng nề hôn lên môi Triển Chiêu, không cho y nói thêm bất cứ lời nào làm hắn tức đến bốc khói nữa.

Môi của Triển Chiêu trơn mềm, trong phút chốc làm cơn giận cùng oán hận của Bạch Ngọc Đường tan thành mây khói, lại đổi thành thì thầm nhỏ bé giữa răng môi: “Mèo con, mèo con, ta phải yêu người thế nào... nói cho ta biết, nói cho ta biết, Mèo con...”

Ánh trăng mênh mông, bóng hoa tĩnh mịch. Cánh hoa quế trong gió đêm quen thói đáp xuống vai hai người, dấn lên lưng, lại chảy về mặt đất. Cơn trùng rả rích, hoa cỏ lặng thinh, trăng sao đầy trời nhìn như không thấy. Hồng trần cuộn cuộn giả diếc giả câm.

11. Chương 11

Đêm qua trời hạ xuống cơn mưa nhỏ, cũng xem như một trận mưa thu một trận lạnh lẽo. Giữa sân chợt thêm nhiều lá rụng cùng hoa cúc héo úa. Gió thổi qua, một mảng lá vàng khô bay lững đờng lướt qua phần gáy lộ ở bên ngoài, trong lòng không khỏi rung mình, trên da nổi thêm một tầng lốm đốm.

“Sợ sao, Đinh lão nhị.” Ánh mắt Bạch Ngọc Đường rất tốt, liếc cổ của Đinh Diêm Huệ nói nhỏ. Triển Chiêu mang Trương Long đi vòng qua sân sau, Triệu Hổ mang theo vài nha dịch bao vây tiểu viện, chẳng ai quan tâm tới việc cãi vã của hai người. Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội sỉ vả Đinh Diêm Huệ tuyệt vời như thế.

“Ta là sợ con hao tổn tư người ngậy ngốc một hồi sẽ đến gặp Diêm Vương.”

“Trùng Tiêu Lâu Ngũ gia cũng xông qua rồi, lão Diêm Vương còn dám tới?”

Nhiệm vụ Triển Chiêu phái ra, rất nhanh đã có hồi âm, Thiết Ứng đang lẫn trốn trong sân viện này. Sáng sớm, Triển Chiêu đã mang Bạch Ngọc Đường cùng người phủ Khai Phong tới bắt Thiết Ứng quy án. Do Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều là người bị trọng thương vừa khỏi, trước khi đi, Bao Chứng lại mời thêm Đinh Diêm Huệ tới, có gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Bạch Ngọc Đường tuy hơi mất hứng, nhưng thấy Triển Chiêu đồng ý, Bao Chứng cũng chỉ có ý tốt, đành phải nhận.

Mục tiêu đang ở trong tiểu viện bị phong tỏa này, tổng cộng có hai người, Thiết Ứng cùng thê tử của hắn. Lúc này thê tử Thiết Ứng đang bưng một chén thuốc đi ra từ trong phòng bếp, xuyên qua hàng hiên, đi vào sương phòng.

Sau đó lại loáng thoáng nghe tiếng phụ nhân nói: “Tướng công, uống thuốc đi.”

Đinh Diêm Huệ thấy Triển Chiêu cẩn thận nằm trên nóc nhà hậu viện, quan sát địa hình. Cảm thấy y hình như đang chuyện bé xé to, một nữ nhân không biết võ công, một lão Ứng có thương tích trong người thôi mà.

Bạch Ngọc Đường cũng đang nhìn Triển Chiêu, hắn đang chờ Triển Chiêu ra chỉ thị. Loại chỉ thị này thường rất đơn giản, nhiều nhất cũng có một dấu tay mà thôi, đôi khi chỉ là một ánh mắt. Rất nhanh sau đó Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu.

Bạch Ngọc Đường như tên rời cung, thẳng tắp bắn về phía cửa lớn.

Bạch Ngọc Đường nhanh, Đinh Diêm Huệ còn nhanh hơn.

— Không thể để con hao tổn tử chết tiết này chiếm công đầu được.

Ôm ý nghĩ này, Đinh Diêm Huệ vọt vào đầu tiên, bắt quá, hắn lại bay vào bằng đường cửa sổ. Hắn căn bản không biết, đi từ cửa lớn cùng cửa sổ khác nhau ở chỗ nào.

“Vút vút” vài tiếng, 5 mũi phi đao nhanh như chớp bay thẳng về trước.

Sau lưng lại thêm 7 mũi.

Mười hai mũi phi đao như tấm lưới vô hình bao vây Đinh Diêm Huệ.

Họa Ảnh như kéo sắc. Không hề khách khí phá đi tấm lưới này, xông thẳng vào.

Phi đao đụng Họa Ảnh, bắn ra tia lửa.

“Cảm tạ.” Đinh Diêm Huệ mặc dù tính nóng nảy, nhưng cũng không phải người không biết điều.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt, một chút cũng không cảm kích, nói: “Không cần cảm ơn ta, sau này bớt phùng mang trộn má với mèo là được.”

“Người —”

Đinh Diêm Huệ đang tính nói lại, chỉ thấy hồng ảnh bay qua, Triển Chiêu đã đứng bên cạnh họ, tay trái y nhẹ giơ, từ từ mở ra, mấy cái thiết lạng rơi xuống, quả nhiên y tiến vào từ một cánh cửa sổ khác, tiện tay phá cơ quan.

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường chuyển vòng, bất kỳ chỗ nhỏ nào trong phòng cũng không tránh khỏi ánh mắt hắn. Ánh mắt hắn vốn là câu hồn, trừ câu hồn người yêu đến dung nhập vào hồn phách của chính hắn, còn câu được hồn địch, trực tiếp gửi đến chỗ Diêm Vương. Ánh mắt hắn hơi khựng lại nơi nào, tụ tiễn của Triển Chiêu liền phóng đến nơi đó. Chỉ nghe một loạt tiếng leng keng, phi đao, ám tiễn, ngân châm... rào rào rơi xuống đất.

Cả Trùng Tiêu Lâu mà hai người cũng cùng nhau xông vào, chút cơ quan nhỏ, chẳng phải múa rìu trước mắt Lỗ Ban sao. Mà Đinh Diễm Huệ đứng ở kế bên đã không thể nào uốn lưỡi, chỉ một phần ăn ý này thôi, hắn đã vĩnh viễn không cách nào hiểu được.

“Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, quả nhiên các ngươi đã tới.” Từ phòng trong truyền ra một giọng nói lạnh đặc.

Triển Chiêu nhàn nhạt nói: “Đuổi bắt tội phạm là chức trách của Triển mỗ.”

Bạch Ngọc Đường nói: “Ổ chó này của người cũng không khó tìm, sao làm khó được Ngũ Gia người.”

Vừa dứt lời, một cơn gió mạnh thổi tới, rèm cửa che lối vào phòng trong bay đi, phản kích ba người. Mang theo từng đợt cuồng phong bạo vũ, như trở bàn tay, thế như chẻ tre. Sức mạnh kia như muốn kéo luôn ba người vào bên trong xoáy nước, nuốt chửng.

Họa Ảnh Cự Khuyết song song xuyên qua đỉnh sòng, sòng cao ba thước hóa thành vô vàn bọt nước, phản kích về.

Sau khi sòng yên gió lặng, khắp phòng đều là bọt, lộp độp rơi xuống đất, cũng rơi lên người Thiết Ứng. Còn rơi vào chén thuốc không trước mặt Thiết Ứng nữa. Trên nước thuốc màu nâu điểm thêm bọt ngũ sắc, trông cũng đẹp mắt.

Thiết Ứng nhíu mày, muốn tránh khỏi đồng bụi bặm kia, thật là người ta bị sặc. Nhưng hắn không cách nào động đậy. Cự Khuyết đã đặt lên cổ hắn. Mà chủ nhân thanh kiếm, đi lại nhẹ nhàng như gió ẩm nhẹ thổi ngày xuân, lúc đứng thẳng lại kiên cường như nham thạch cắm sâu trong đất, Ngự Miêu Triển Chiêu đã đứng ở bên cạnh. Chắc vì trọng thương vừa khỏi, vừa rồi lại dốc hết sức, nên nét mặt tái nhợt, lại điểm mấy vết hồng, giống như vừa ra nắng, thanh tú vô cùng.

Bạch Ngọc Đường xuất thủ như điện, chặn lại đại huyết toàn thân hắn. Lại gọi Trương Long đem dây vào trói chặt hai phu thê. Nhớ lúc ở Trùng Tiêu Lâu tên này xuất thủ nặng, cảm thấy hận ý khó tiêu, định đá hắn vào cái cho đỡ tức, lén lén nhìn Triển Chiêu, sợ chọc y tức giận, đành phải bỏ qua.

Triển Chiêu cũng không để ý đến suy nghĩ của hắn, vào xem xét trong phòng có gì kỳ lạ không. Y mới xoay người nói với Thiết Ứng: “Thương thế ngươi chưa lành, chúng ta thắng cũng không anh hùng. Thật xấu hổ.”

Thiết Ứng nói: “Triển Chiêu, ngươi cũng chỉ dựa vào người đồng thể mạnh mới có thể thắng ta, bớt giả bộ.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cười lạnh nói: “Thắng là thắng, thua là thua, bọn chúng lúc ở trong Trùng Tiêu lâu cũng là người đồng thể mạnh, chẳng phải vẫn thất bại đấy sao.”

“Bên trong Trùng Tiêu Lâu, các ngươi thắng là vì các ngươi bất kể cái chết, chỉ muốn bảo toàn sinh mạng đối phương, mà bên ta kẻ nào cũng chỉ muốn hi sinh đồng bọn để bảo vệ chính mình. Nhưng nếu chỉ xét võ công, hai người các ngươi liên thủ chỉ sợ cũng không cao hơn Thiết mỗ bao nhiêu.”

Triển Chiêu nói: “Chuyện thắng bại, vốn không thể hoàn toàn tính bằng võ công. Chuyện này ngươi dĩ nhiên không hiểu, nếu hiểu, cũng sẽ không giúp Tương Dương Vương làm ác.”

“Được làm vua thua làm giặc, từ xưa đã thế. Khi Tương Dương Vương thua trận, ta cũng tự biết mình khó thoát khỏi lưới trời, phủ Khai Phong sớm muộn gì cũng tìm được ta, ta chẳng còn gì để nói, ngươi cứ dẫn ta vào phủ Khai Phong là được rồi.”

“Phủ Khai Phong dĩ nhiên sẽ dẫn ngươi vô, bất quá bây giờ cũng không cần gấp.”

Triển Chiêu thông thả kéo ghế qua, ngồi xuống, cũng không quên bảo Bạch Ngọc Đường với Đinh Diễm Huệ cũng ngồi xuống.

Đinh Diễm Huệ mặc danh kỳ diệu, không biết trong bụng Triễn Chiêu đang tính cái gì. Nhưng bây giờ hắn cũng không dám trái lời Triễn Chiêu nữa. Vừa bị tính kế, Thiết Ứng quả là khó đối phó hơn hắn tưởng tượng nhiều, giờ chỉ cảm thấy cánh tay trái hơi ã, vừa rồi chẳng qua chỉ vừa bị hạt châu nho nhỏ quét trúng, nếu không phải Bạch Ngọc Đường cùng Triễn Chiêu đứng trước mặt cản lại thế công của Thiết Ứng, hôm nay Đinh Diễm Huệ hẳn nếu không chết, chỉ sợ chỉ còn lại nửa mạng.

12. Chương 12

Bạch Ngọc Đường đời nào chịu ngồi xuống. Ánh mắt của hắn dừng lại trên một cặp tranh chữ, tranh chữ kia vẽ hoa cúc đang nở rộ đón gió. Bên cạnh còn viết một bài thơ của Đào Uyên Minh:

Ẩm tửu

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cúc đông ly hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điều tương dữ hoàn...

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

(*Uống rượu

Nhà cỏ giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: “Sao được vậy?”

Lòng xa, đất tự xa.

Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thói nhìn núi Nam.

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cảnh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời.)

Bạch Ngọc Đường lé mắt nhìn Thiết Ứng nói: “Nhìn dáng vẻ của người, từ trên xuống dưới còn không có được nhả cốt, vậy mà lại biết thưởng thức Đào Uyên Minh. Hiếm có. Oa, hình như người còn rất thưởng thức Lý Thương Ẩn này.”

Thiết Ứng nói: “Nghe tiếng Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường ở Hãm Không văn võ song toàn đã lâu, Thiết mỗ tự thẹn không bằng, nhưng cũng không hoàn toàn là người không thông văn mực. Hôm khác hữu duyên còn muốn lãnh giáo một chút.”

“Đã vậy hôm nay, chúng ta ở đây từ từ lãnh giáo thì sao?”

Thiết Ứng nói: “Thiết mạo bây giờ đã là tù nhân, hiện tại chỉ mong chấm dứt án này ở trước tiền đường của Bao đại nhân. Những chuyện khác nói nhiều cũng vô ích.”

Bạch Ngọc Đường cười, trong nụ cười chứa thêm mấy phần chọc ghẹo: “Đúng rồi Thiết ứng, có một chuyện ta muốn hỏi người mãi, tại sao người lại sống chết ở lại đây, không hề chạy trốn.”

“Các người nhanh như vậy đã có thể tìm ra ta lần nữa, cho dù ta có đi, chỉ sợ cũng không chạy thoát được ánh mắt của Triển đại nhân đâu.”

Bạch Ngọc Đường nghe giọng của Thiết Ứng so với vừa rồi còn lọt tai nhiều lắm, hơn nữa từ “Triển Chiêu” không chút lịch sự đã trở thành “Triển đại nhân” vài phần cung kính, nhất thời vui vẻ, nói: “Đúng thế, khả năng vạch chiến lược của Mèo con, trừ Ngũ Gia ta ra làm gì còn đối thủ.”

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu có hơi giận đi ngăn cản lời tự khen của Bạch Ngọc Đường.

— Thật chưa hề nhìn thấy con chuột nào mặt dày như vậy.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn về phía Triển Chiêu cười: “Mèo con, sao thế, không lẽ ta nói sai?”

Triển Chiêu nói: “Người có thể ngồi yên ở một chỗ hay không. Đứng đó lúc ẩn lúc hiện, lắc một hồi đầu ta cũng choáng váng đây.”

Bạch Ngọc Đường vội vàng ngồi xuống cạnh y nói: “Được rồi, ta không đi qua đi lại nữa, ta ngồi xuống nói chuyện được chưa. Còn không biết phải đợi tới bao lâu, người cũng đừng bảo ta ngay cả nói cũng không thể nói.”

Triển Chiêu thấy hần ngồi sát mình quá, không chút kiêng kỵ, gò má chợt nóng lên, vội vàng dời cái ghế, cách hần xa ra một chút.

Đinh Diễm Huệ nhìn thấy, trong lòng vô cùng ngổn ngang, hần không hiểu Triển Chiêu ở lại đây để làm gì, nhưng dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường rất rõ. Trong lòng Triển Chiêu ai thân ai lạ, nhìn qua là biết. Mà tình ý trong mắt Bạch Ngọc Đường, căn bản không buồn tránh người khác, có thể dùng trực tiếp từ “Không chút kiêng kỵ” để hình dung. Muội muội ôn nhu văn tĩnh của hần làm sao có thể làm đối thủ của con hao tổn tử này.

Mà Thiết Ứng nghe vậy, trong mắt thoáng qua chút bối rối, nói: “Thiết mạo quen độc lai độc vãi, ở nơi kinh thành Biện Kinh này trừ phu nhân, cũng không quen bằng hữu, chờ đợi chỉ sợ làm Triển đại nhân thất vọng.”

Biến hóa của Thiết Ứng làm sao tránh được ánh mắt sắc bén của Triển Chiêu, y bình tĩnh nói: “Án của Tương Dương Vương liên lụy rất rộng, vấn đề nghiêm trọng, Triển mạo tự có chức trách, sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào.”

Đinh Diễm Huệ sợ hãi, nói: “Triển Chiêu, không phải bảo nhà này chỉ có hai phu thê hần sao, không lẽ chúng còn trợ thủ.”

Triển Chiêu nói: “Có phải trợ thủ hay không ta cũng không rõ, chờ lát nữa người này sẽ tự bước vô, đến khi ấy chờ Bao đại nhân thẩm lý, sẽ rõ ràng cả thôi.” Ánh mắt y chuyển đến trên người Thiết Ứng, nói: “Thiết Ứng, người cũng đường nghĩ sẽ giải được huyết đạo, công phu điểm huyết độc môn của Ngọc Đường, người giải không được đâu.”

Thiết Ứng nói: “Triển Chiêu, ta đã coi thường các người. Bất quá...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe bên ngoài ồn ào, chợt vang lên giọng nói của Triệu Hổ: “Triển đại nhân, Triển đại nhân, bắt được, bắt được.”

Rất nhanh, Triệu Hổ mang theo hai tên nha dịch, giải một người bị trói vào trong.

Người kia vóc người thon gầy, ăn một một thân văn sĩ, y phục dính đầy bùn đất. Chặt vật không chịu được. Y gương mặt nhìn, thấy Thiết Ứng cũng bị trói, sắc mặt bỗng hóa tro, chỉ gọi một tiếng:

“Thiết Ứng...” rồi cái gì cũng không nói.

Thiết Ưng thẳng thắn nhìn y, rất lâu sau mới thở dài nói: “Quả nhiên huynh còn làm liên lụy tới đệ.”

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Nói vậy, vị này chính là vị thơ họa gần đây nổi tiếng khắp thành Biện Kinh tự lập ra trường phái, Trình Húc Đông – Trình công tử rồi. Cuối cùng chúng ta cũng đợi được người.”

Không kịp chờ thư sinh tên Trình Húc Đông nói chuyện, Thiết ưng đã nói: “Triển đại nhân, một trận Trùng Tiêu Lâu, ta người nợ nhau. Nhưng không liên quan tới y. Triển đại nhân, người kiểm tra cẩn thận, há có thể dính líu đến người ngoài.” Trong giọng nói đó rõ ràng chứa mấy phần cầu xin.

Bạch Ngọc Đường nói: “Che giấu trọng phạm triều đình, quan hệ như thế người bảo là có ngay không.”

Thiết Ưng nói: Triển đại nhân có thể tra được nơi này, dĩ nhiên phải biết y chẳng qua chỉ là một thư sinh văn nhược, mở họa quán tìm kế sinh nhai. Không uy hiếp được bất cứ người nào, càng không liên quan gì tới chuyện của Tương Dương Vương hết, Triển đại nhân, người bỏ qua cho y đi.”

Đinh Diễm Huệ cảm thấy kỳ quái, từ đầu đến cuối, Thiết Ưng chưa hề nói một câu mềm mỏng, phu nhân hẳn bị trói ở một bên, cũng chẳng hề thấy hắn tỏ vẻ thương tiếc, vậy mà giờ lại vì một tên thư sinh mà đi cầu xin Triển Chiêu. Một suy nghĩ bay qua. Đinh Diễm Huệ cũng tự giạt mình, trộm liếc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, hai người kia rõ ràng không hề kinh ngạc.

Triển Chiêu nói: “Trình công tử này vốn dĩ mở họa quán ở Biện Kinh để kiếm sống, hay vốn là tai mắt của Tương Dương Vương sắp đặt tự phủ Khai Phong sẽ tra rõ.”

Thiết Ưng nói: “Trùng Tiêu Lâu đao kiếm vô tình, đã thương hai vị là lỗi một mình ta. Muốn chém muốn giết, một mình ta chịu. Chỉ kính xin Triển đại nhân tha thứ một lần.”

Bạch Ngọc Đường cả giận nói: “Người nói cái chó gì vậy, người khinh thường Mèo con là loại lấy công trả thù riêng sao?”

Trình Húc Đông kia nói: “Bỏ đi, Thiết Ưng, từ hôm huynh bước vào phủ Tương Dương, đệ đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, theo luật pháp Đại Tống, che giấu trọng phạm triều đình tội cũng không đáng chết, nhiều lắm chỉ là phạt trưng hình. Không có gì nghiêm trọng.”

“Là huynh hại đệ, huynh không nên tham phú quý để vào phủ Tương Dương Vương.”

“Không có gì, không phải sợ. Là lòng đệ cam tâm tình nguyện đưa huynh tới Biện Kinh, đệ còn tưởng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, trong thành Biện Kinh có nhiều danh y như vậy, sẽ có thể trị tốt thương thế cho huynh, chẳng qua không ngờ phủ Khai Phong lại lợi hại đến thế, ngay cả biệt viện bí mật của đệ cũng có thể tìm ra.”

Mới Thiết Ưng giật giật, muốn nói, cũng chỉ hóa thành tiếng thở dài phức tạp. Sau khi Trùng Tiêu Lâu bị phá, tuy hắn chạy khỏi Tương Dương, nhưng người lại trọng thương, còn băng trụ nã hắn ở khắp chốn. Hắn chỉ có thể ẩn trốn trong núi hoang gần nhà, chịu đựng vết thương trở nặng. Là Trình Húc Đông này tìm được hắn, đương nhiên cũng chỉ có y mới tìm được hắn, đưa hắn đến Biện Kinh, cầu y trị thương cho hắn.

Hôm đó hắn phát hiện Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi theo, vốn dĩ còn muốn chạy khỏi Biện Kinh, nhưng Trình Húc Đông lại muốn tìm cho hắn một củ nhân sâm ngàn năm, hắn nghĩ đi rồi, sớm muốn phủ Khai Phong cũng sẽ tìm tới Trình Húc Đông, cho nên hắn quyết định đánh cược một phen, đánh cược xem Trình Húc Đông sẽ trở lại trước khi Triển Chiêu tìm thấy biệt viện này hay không, sau đó để hai người hắn cùng nhau chạy thoát. Vậy mà, hắn lại thua cuộc. Triển Chiêu chỉ dựa vào một bản chữ hắn vô tình để sót bên trong kiện, đã có thể nhanh chóng tìm thấy nơi đây.

13. Chương 13

Ai nha, gần đây chạy deadline, không có dụng vô đồng này được T 3 T)

sắp tới bên Owl chắc sẽ có trò vui, bạn nào muốn quà bay qua đó chờ đi nha

XIII

Bạch Ngọc Đường thấy tên Trình Húc Đông không hề sợ hãi, so với tên Thiết Ứng kia còn mạnh mẽ hơn, ngược lại cũng sinh lòng kính phục, nói: “Phủ Khai Phong chúng ta cũng không có lạm dụng chức quyền, lấy công tể tự, nếu người không phải tai mắt do Tương Dương Vương an bài, sẽ không có ý làm khó người. An tâm.”

Trình Húc Đông nói: “Ta từ nhỏ, học cũng học sách thành hiền, làm sao có thể làm tai mắt cho loạn thần tặc tử. Đường nhiên không sợ rồi.”

Y quay đầu về phía Triển Chiêu nói: “Triển đại nhân, thường nghe người ta nói ngài trạch tâm nhân hậu, tôi có chuyện muốn nhờ, xin ngài đáp ứng.” Thấy hai hàng lông mày Triển Chiêu nhíu lại, có vẻ do dự, vội nói: “Triển đại nhân yên tâm, chuyện tôi xin, nhất định sẽ không phạm kỷ luật của phủ Khai Phong.”

“Mời nói.”

“Thiết Ứng lúc ở trong Trùng Tiêu lâu đã bị trọng thương, lại không được chữa trị đúng lúc, nên mãi chưa lành. Tôi đến Thái Nguyên, xin được một củ nhân sâm ngàn năm, xin đại nhân tạm thời thả tôi ra, để tôi đi nấu nhân sâm cho hắn, sau khi hắn ăn rồi, hãy đưa chúng tôi về phủ Khai Phong quy án, được chứ.”

Không chờ Triển Chiêu mở miệng, Đinh Diêm Huệ chờ ở một bên đã nói: “Người nghĩ cũng hay quá, thả người, người tranh thủ chạy mất thì làm thế nào?”

Trình Húc Đông cười to nói: “Vị gia này, lời đó, hay là ngài đi hỏi Bạch Ngọc Đường xem, nếu Triển đại nhân sống ở phủ Khai Phong, một mình Bạch Ngọc Đường có thể chạy về Hãm Không Đảo chứ.”

Thấy mặt Đinh Diêm Huệ lúc xanh lúc trắng, Trình Húc Đông lại nói: “Trên phố đồn đãi, Ngự Miêu ở đâu, Cẩm Mao thử ở đó. Tôi tuy chỉ là một thư sinh, không dám so sánh với Bạch Ngũ gia, nhưng nếu tôi đã có ý muốn bỏ lại Thiết Ứng một mình cao chạy xa bay, chỉ sợ các vị cũng không còn cơ hội lôi tôi đến biệt viện rồi.”

Bạch Ngọc Đường giang hai tay xé một phát, chặt đứt dây thừng trên người Trình Húc Đông, nói: “Khá lắm, thư sinh không sợ chết, rất hợp tính khí Ngũ gia. Chuyện hôm nay, Ngũ gia đáp ứng người.”

Triển Chiêu trong chốc lát đỏ bừng hai tai, tức không được, giận cũng không xong, giọng Trình Húc Đông tuy có điểm mỉa mai, nhưng lại không hề có ý châm chọc. Đã quyết tâm trừng con chuột đặc ý kia mấy lần rồi bây giờ lại không có dũng khí chạm mắt với hắn.

Trình Húc Đông cầm lấy chén thuốc trên bàn, Triển Chiêu nhìn qua thấy bột ngũ sắc bên trong chén đã biến mất tăm mất tích, trên nước thuốc màu nâu còn sót lại, xuất hiện một màu kỳ lạ. Triển Chiêu cũng sợ run, đoạt lấy chén thuốc, ngửi một cái, lại không dám kết luận, đưa qua cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường biết có chuyện không đúng, cẩn thận kiểm tra, lại ngửi thêm một cái. Mới nhìn Triển Chiêu nói: “Hình như là Bách Nhật Hóa Công Tán.”

Mặt Thiết Ứng liền biến sắc, Bách Nhật Hóa Công Tán là thuốc độc mãn tính, với người thường thì vô hiệu, nhưng nếu để người luyện võ dùng liên tục một trăm ngày, nhẹ thì võ công mất sạch, nặng thì khó giữ được tính mạng. Ánh mắt hắn vô thức nhìn về thê tử đã bị trói ở chỗ khác.

Sắc mặt Thiết thị đã sớm trắng bệch, xoay mặt qua bên, không để ý tới hắn.

Trình Húc Đông không nói gì, nhìn cô một chút, lại nhìn Thiết Ứng một chút, vẻ mặt phức tạp, cổ quái, nhưng vẫn không chịu nói. Xoay người, đi về phòng bếp nấu nhân sâm.

Mãi sau, Thiết Ứng mới lẩm bẩm: “Thì ra, cô hận ta như thế. Tuy ta phụ cô, nhưng gần đây ta đối đãi với cô cũng đâu tệ.”

Thiết thị đẩy mắt về, chăm chăm nhìn Thiết Ứng nói: “Đối đãi với ta không tệ? Mười năm nay, mặc dù ta cầm y ngọc thực, xuyên kim đái ngân. Nhưng trong mắt người có từng nhìn thấy ta không, trong lòng người, người vợ kết tóc như ta có thể so bằng một sợi tóc của Trình công tử chứ? Đây chính là đối đãi không tệ của người sao?”

“Chuyện của ta với Húc Đông, ta cũng không lừa cô, chẳng qua chỉ mong cô thông cảm, ta phụ cô cũng là vạ bất đắc dĩ.”

“Nếu là bất đắc dĩ, ban đầu cần gì phải cưới ta. Nếu người chịu phụ ta trước, giải trừ hôn ước, xem như danh tiếng nhà ta bị xúc phạm, không còn mặt mũi nhìn người, ta cũng không có hận người. Nhưng người lại vì danh vọng gia tộc, vì danh tiếng giang hồ của Thiết Ứng người, quyết định cưới ta vào nhà, làm lỡ ta cả đời. Ta không hận người còn có thể hận ai?”

“Cô hận ta cũng phải, là ta vì một cái hư danh, lại lỡ lầm hết 10 năm của ba người.”

“Không phải ba, là bốn. Quê ta còn một người biểu ca ta đang chờ đợi. Ta với biểu ca là thanh mai trúc mã, nhưng ta với người lại có hôn ước trên giấy tờ. Nên ta không dám ôm ấp suy nghĩ gì với biểu ca, chỉ có thể liên tục nhắc nhở mình là người đã có phu quân rồi, không thể vi phạm đạo lý. Lúc vừa được gả cho người, phát hiện ra chuyện của người cùng Trình công tử, ta cũng không hận. Ta thậm chí còn hi vọng có một ngày, người sẽ bỏ ta lại cùng Trình công tử song túc song bay, nhưng người lại không thể, người dám làm không dám nhận, người lấy ta làm bình phong, chặn lại miệng lưỡi người đời, có bao giờ người nghĩ, ích kỷ của người làm khổ ta không.”

“Những năm nay, ta luôn nghĩ cách bồi thường cho cô.”

“Người lấy cái gì bồi thường cho ta. Người có biết 10 năm qua thứ ta muốn nhất là cái gì không?”

“Cái gì?”

“Giấy ly hôn. Một giấy ly hôn, nếu người thật sự muốn bồi thương ta, người đã sớm biên một tờ giấy ly hôn bỏ ta rồi.” Thiết thị không nói, nhắm mắt lại, mặc cho lệ rơi đầy khuôn mặt thanh tú của cô.

Bạch Ngọc Đường thấy hai người nói chuyện mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể nghe hiểu một hai phần, nhưng chuyện phức tạp cũng không quá rõ ràng, khỏi khỏi tò mò. Hỏi thăm Thiết Ứng.

Thiết Ứng vì muốn cởi tội cho Trình Húc Đông cùng Thiết thị, cũng không muốn giấu. Cái gì cũng nói hết ra.

Thì ra, Thiết Ứng cùng Thiết Thị được cha mẹ hai bên định hôn ước, Thiết Ứng xuất thân giàu có, Trình Húc Đông lại có gia cảnh bần hàn, ở sát nhà Thiết Ứng. Thiết Ứng trời sinh tính thích võ, Trình Húc Đông là văn nhược thư sinh. Đây cũng do oan nghiệt kiếp trước, hai nam nhân không hề tương đồng lại hạ lời thề ước hẹn bạc đầu.

Sau khi phụ mẫu Thiết Ứng tra ra, ép hấn lấy vợ. Thiết Ứng vốn không muốn tuân theo, nào ngờ phụ mẫu lời tính mạng ra ép buộc. đành phải thực hiện hôn ước. Trình Húc Đông tâm tro ý lạnh, rời xa quê quán, đến Tương Dương tìm kế sinh nhai. Thiết Ứng tuy cưới Thiết thị, nhưng lòng vẫn nhớ Trình Húc Đông, trần trọc tìm đến Tương Dương, tình cờ, bị Tương Dương Vương tuyển làm thuộc hạ. Trình Húc Đông tuy chỉ là thư sinh, nhưng suy nghĩ cẩn thận, phát hiện dã tâm của Tương Dương Vương. Khuyên nhủ Thiết Ứng rời đi. Mà Thiết Ứng lại một lòng muốn giúp Tương Dương Vương thành nên nghiệp lớn, nghĩ là có thể phong tới chức quốc sư, đến lúc đó dưới một người, trên vạn người, ai còn có thể buộc tội hấn cùng Trình Húc Đông vi phạm đạo nghĩa làm người.

Đối với thê tử Thiết thị, trừ áy náy ra, Thiết Ứng không còn tình cảm nào khác. Dù sao Thiết gia hấn chỉ cần một thê tử trên danh nghĩa chặn lời chỉ trích của thiên hạ. Tới bây giờ cũng không buồn nghĩ tới cảm nhận của Thiết thị. Nhưng là ngày lại ngày, oán hận trong lòng Thiết thị, càng góp càng sâu. Không tiếc lấy thân mình thử nghiệm, hạ độc trong thuốc ám hại Thiết Ứng, chỉ mong bỏ đi hư danh nường tử của Thiết gia này.

Thiết Ứng đơn giản kể lại tất cả chuyện xưa. Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường Đinh Diễm Huệ ba người nghe vào tai, đều theo đuôi suy nghĩ bản thân, không nói chuyện.

Gió thu thổi qua, làm khung cửa sổ bị phá hư kêu lách cách, cuối cùng không chống nổi sức nặng, ngã lên mặt đất.

14. Chương 14

Thẩm vấn Thiết Ứng thuận lợi hơn so với tưởng tượng rất nhiều. Sau khi Bao Chứng tra rõ Trình Húc Đông với Tương Dương Vương cũng không có quan hệ, chỉ bỏ đi thân phận tú tài của y, phạt đánh hai mươi trượng. Thiết Ứng thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường quả nhiên là quân tử nhân nghĩa, không vì chuyện trong Trùng Tiêu Lâu mà giận lây qua Trình Húc Đông, cũng tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (cái gì biết sẽ nói, nói thì sẽ nói hết) đem tất cả chuyện mình biết được nói hết cho Bao Chứng.

Chuyện Thiết thị đầu độc, Thiết Ứng cũng không truy cứu, theo lời cô nói, viết giấy ly hôn. Vì cô chỉ là đàn bà, tuy tội Thiết Ứng nặng, nhưng cũng không tới mức liên lụy tới gia đình, bị đầy đến biên quan, Bao Chứng chẳng qua chỉ tạm giam cô lại, chờ sau khi án Tương Dương kết thúc, sẽ để cô trở về quê quán. Giao cho địa phương quản lý.

Một án Tương Dương Vương bởi vì bắt được Thiết Ứng mà có tiến triển mới, Triển Chiêu cả ngày đi sớm về trễ. Bạch Ngọc Đường ở lại phủ Khai Phong sửa sang hồ sơ, bút viết không tha chút dấu vết nào. Đinh Diêm Huệ vẫn đi theo Bao Chứng, kề bên bảo vệ. Ba người đều bận rộn vô cùng. Đáo mắt, tiết trời đã bắt đầu vào đông. Thời tiết chuyển lạnh. Nước đóng thành băng.

Bạch Ngọc Đường lo Triển Chiêu y phục đơn bạc dễ nhiễm lạnh, cố ý chế một bộ áo bông cùng phi phong hồng thật lớn làm bằng da bạch hồ, đưa tới cho y. Bởi vì sương gió dày đặc, Triển Chiêu lại thường ra ngoài bốn ba, Bạch Ngọc Đường cũng không bảo người ta lấy bông gòn để hút nước nhét vào trong áo, mà là gọi người chế từ hồ dịch, tuy nhẹ lại mỏng mềm, nhưng vô cùng ấm áp. Thế mà vào cửa còn chưa kịp nói một câu quan tâm, thậm chí còn chưa kịp để Triển Chiêu mặc thử xem y phục to hay nhỏ. Đinh Diêm Huệ liền bước vào.

Bạch Ngọc Đường trong lòng ghét Đinh Diêm Huệ chướng mắt, lạnh lùng nói: “Chân người cũng mau, ta chân trước tới, người chân sau liền đến.”

“Quá khen, công phu khác của Đinh gia tuy chưa ra gì, nhưng khinh công xem như cũng khá.”

“Ta có chuyện cần nói với Mèo con, người đừng cản trở.”

Đinh Diêm Huệ không chịu thua, dứt khoát tưới dầu lên lửa: “Có chuyện gì cứ nói đi, dù sao Triển Chiêu sớm muộn gì cũng thành người một nhà của ta. Có gì không thể nói với ta chứ?”

“Đinh Diêm Huệ, người cố tình gây sự với Ngũ gia sao!?”

“Đúng là cố tình đấy, rồi thế nào?”

Triển Chiêu than một tiếng, khó lắm mới có thể trở về, đang muốn yên tĩnh lại bị kéo vào xoáy nước chiến tranh. Mất thấy hai người càng cãi càng hăng, có khuynh hướng muốn đem phòng của mình thành võ trường, vội vàng nói: “Hôm nay ta theo đại nhân vào triều, đứng cả một ngày, ta thật rất mệt. Cầu xin hai người đừng ồn nữa có được không?”

“Hừ” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Đinh Diêm Huệ. Quả nhiên không nói. Hắn biết nếu mình không đi, chỉ sợ Đinh Diêm Huệ cũng không chịu dời bước. Mèo con lại không thể đen mặt đuổi người, lúc đó, người mệt là mèo con, đau lòng là mình, Đinh Diêm Huệ lại chẳng có chỗ hại. Vì vậy nói Triển Chiêu mấy câu, chú ý trời lạnh, giữ ấm, không được để bị lạnh các loại, mình thì tự về phòng.

Thế mà, còn chưa ra khỏi viện, đã nghe thấy tiếng Đinh Diêm Huệ: “... Áo bông mỏng như vậy, cũng dám lấy đưa người khác. Xi, Triển Chiêu, người cũng đừng mặc, để mai ta gọi Nguyệt Hoa may cho người cái dày hơn.”

Bạch Ngọc Đường đang tính xoay người qua tranh cãi với Đinh Diêm Huệ, lại nhớ tới dáng vẻ mệt mỏi của Triển Chiêu, đành miễn cưỡng nhịn xuống.

Ngày thứ hai, Bạch Ngọc Đường sợ Triển Chiêu không mặc áo bông mình đưa. Đã sớm chờ ở phòng Triển Chiêu đợi y trở lại.

Đến hoàng hôn, Triển Chiêu cuối cùng cũng đẩy ra cửa viện, thấy y toàn thân vẫn mặc quan phục màu hồng, Bạch Ngọc Đường nhất thời tức giận, hoành mi lập mục bay ra khỏi phòng, “Mèo thối, người thật

không dám mặc y phục Ngũ gia đưa cho người, cứ vậy nghe hần nói. Chờ người khác làm cho sao!?”

Triển Chiêu thông minh bậc nào, vừa nghe những lời này, cũng biết những lời tối qua Đinh Diễm Huệ nói, hần đã nghe. Không buồn cãi lại. Lặng lẽ cởi nút áo đầu tiên trên quan bào, kéo cổ áo ra, để lộ y phục bên trong cho Bạch Ngọc Đường tự nhìn lấy. Bên trong quan bào chính là món áo bông Bạch Ngọc Đường đưa.

Bạch Ngọc Đường mềm sắc mặt, hạ thấp thanh âm, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Ta không nói cái này, ta đang hỏi cái phi phong. Trời lạnh như vậy, người sao lại không mặc.”

Triển Chiêu nói: “Trời còn chưa tới 39 ngày đây, mặc nhiều như thế làm gì, có áo bông này thôi đã vô cùng ấm áp.” Dừng lại một chút, Triển Chiêu nói: “Thật ra ta cũng hiểu, người hỏi không phải là áo bông. Có một vài việc vì ta xử lý không tốt nên người mới lo lắng. Người yên tâm, chuyện cần giải quyết, ta tự sẽ giải quyết.”

“Ta không có lo lắng.” Thấy Triển Chiêu nói chuyện cẩn thận, Bạch Ngọc Đường thầm trách bản thân lỗ mãng, lại làm Triển Chiêu không vui.

Một tia áy náy này đúng là không thoát nổi ánh mắt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không biết, hần áy náy làm đầy lòng Triển Chiêu đau đớn. Cũng bởi lòng đau đớn nên y nói ra quyết định trong lòng mình.

“Ta đã hỏi Bao đại nhân, ông bảo trẻ nhất là đầu xuân, án Tương Dương Vương có thể kết thúc hoàn toàn. Đến lúc đó, Bao đại nhân sẽ cho ta nghỉ ngơi một tháng.”

Bạch Ngọc Đường thuận miệng nói, “Tốt quá, chúng ta có thể ra ngoài chơi. Mèo con, người muốn đến nơi nào, Tô Hàng hay Thái Sơn, bằng không chúng ta về Hâm Không đảo.” Nhưng đầy lòng, hần đã mơ hồ đoán được sắp có chuyện xảy ra. Nghỉ một tháng, chuyện trước giờ chưa từng có đó.

“Ta muốn... Ta muốn một mình đến Mạt Hoa thôn.”

“Mạt Hoa thôn?”

“Phải, đến Mạt Hoa thôn. Ta muốn mặt đối mặt với Đinh đại ca cùng Đinh bá mẫu nói rõ chuyện từ hôn.” Âm điệu Triển Chiêu tuy không cao, nhưng ngữ khí kiên định, không chút nghi ngờ.

Theo luật pháp Đại Tống, nếu giải trừ hôn ước là hai bên tự nguyện, hết thấy đều rất dễ. Trả về bát tự sinh thần, sinh lễ văn thư là được, nhưng nếu một bên không muốn, nhẹ thì cố ý gây khó dễ, nặng thì phải đến bộ công đường.

Bạch Ngọc Đường nhớ tới tính tình ôn hòa của Triển Chiêu, sợ y thua thiệt, nói vội: “Hâm Không đảo cũng ta cũng xem như có chút giao tình với Đinh gia, ta bảo đại ca ta cùng đi với người được không? Bọn họ nhìn mặt mũi đại ca ta. Có lẽ sẽ vui vẻ đáp ứng chuyện từ hôn.”

“Không cần. Chuyện từ hôn vốn là ta sai. Đinh gia nếu muốn làm khó dễ ta, ta cũng sẽ đáp ứng. Chuyện này không quan hệ tới Hâm Không đảo. Dĩ nhiên không thể liên lụy tới đại ca người. Còn người cũng không được tới. Tính tình người nóng nảy. Đến lúc đó nếu đối cứng, lại không tốt. Người yên tâm, lời người đã nói, ta luôn nhớ.”

Bạch Ngọc Đường biết y nói là lời thề “Cả đời chăm sóc, sinh tử tương theo.” Kia của mình. Thấy da mặt y mỏng quá, lúc nói những lời này, nhìn cũng không dám nhìn hần, không khỏi nổi lên lòng thương.

“Ai bảo không liên quan tới Hâm Không đảo.” Bạch Ngọc Đường ranh mãnh cười, tiến gần mặt Triển Chiêu, nhìn mặt y ở trước mắt đang dần chuyển hồng. “Ta không phải người Hâm Không đảo sao, người không thể nói ta một chút cũng không có quan hệ.”

Triển Chiêu lùi hai bước, sau lưng đã là Thạch giả sơn, không lui được nữa. Thấy đôi mắt nóng rực câu hồn của con chuột đang ở trước mặt, vội vàng giơ tay lên ngăn.

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, bắt được tay y, lạnh như băng. Cau mày, cầm tay đặt lên mép. Nhẹ nhẹ liếm, hôn, để nhiệt độ đôi môi mình nhanh chóng lan qua y.

Triển Chiêu muốn đoạt lại tay mình. Lại cảm thấy cảm giác tê dại xuất phát từ cặp môi mềm kia chảy tới tứ chi toàn thân, từng chút lấy đi lý trí cùng sức mạnh của bản thân. “Người... người... người làm...cái gì

thế.” Vừa mở miệng, bản thân Triển Chiêu cũng sợ hết hồn, từ khi nào giọng nói của mình lại trở nên mềm nhũn như vậy.

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên rất hài lòng với hiệu quả ấy. Hắn híp nửa mắt, thấp giọng nói: “Ta đang làm gì, người không biết sao? Không biết cũng không vội, ta từ từ dạy người.”

Triển Chiêu hoảng loạn: “Cái đó... ta không cần... ta... ta... a...”

Bạch Ngọc Đường gơ hai cánh tay, Triển Chiêu thét lên sợ hãi, thân đã bị vây trong một lồng ngực ấm áp. Phi phong bạch hồ bao bọc y thật chặt, nhiệt độ chợt tăng cao.

“Không... không muốn. Đang... đang ở bên ngoài.”

“Không sao... không có ai... không ai nhìn chúng ta hết.” Cuối cùng hôn lên cặp môi thon dài, nhẹ nhàng mút, đã chọc cho chủ nhân run rẩy.

— Thật ngọt, thật thơm.

Chỉ tiếc chưa kịp từ tốn thưởng thức cam lộ quỳnh tương, lại nghe một tiếng thét chói tai phá vỡ cảnh sắc.

15. Chương 15

Triển Chiêu giật thót, trong nháy mắt khôi phục sự tỉnh táo, vội vàng đẩy Bạch Ngọc Đường ra. Ngoài cửa viện lóe lên thân ảnh thật nhanh, rõ ràng là Đinh Diễm Huệ. Bạch Ngọc Đường mém nữa nổ phổi.

— Cái tên tiểu tử thôi âm hồn bất tán, rõ ràng hắn cố ý.

Triển Chiêu thấy vàng trán mịn của hắn nổi lên mấy sợi gân xanh, mắt hoa đào xinh đẹp tràn đầy sát khí, xung động muốn giết người cũng dễ dàng lộ ra, biết ngay nếu để hắn đuổi kịp Đinh Diễm Huệ, e rằng nào động cả phủ Khai Phong, mà bản thân hắn bây giờ, đừng nói Đinh Diễm Huệ, cho dù là bất cứ người lạ nào, hắn cũng không muốn thấy. Y vội vàng kéo Bạch Ngọc Đường lại, khuyên: “Thôi, đừng đuổi, hắn... có lẽ... thật sự... không cố ý đâu.”

Bạch Ngọc Đường không thuận theo, rào quanh, “Hắn cố ý.”

“Người không thấy tự hắn cũng chạy rồi sao.”

“Mặc kệ, ta không tha cho hắn.”

“Không cần Ngọc Đường. Bỏ đi.”

“Không được. Hôm nay không đánh như hắn ta không chịu được.”

“Đừng đi.”

“Nhất định phải đi, nếu không sau này hắn...” Chưa kịp xấu hổ, Triển Chiêu chủ động hôn Bạch Ngọc Đường, tuy chỉ chạm qua nhưng cũng đủ ngưng cơn lôi đình của Bạch Ngọc Đường. Chờ tinh thần Bạch Ngọc Đường hồi phục lại, con mèo xấu hổ này đã sớm chạy ra xa.

Lần này Đinh Diễm Huệ đúng là không cố ý. Hắn thậm chí còn không có ý định tìm Triển Chiêu, dù sao, đôi mắt hoa đào của con chuột đó cứ ở trước mắt Triển Chiêu lại chứa nhu tình, cưng chiều vô tận, nhưng trước mặt hắn lại trở thành lưỡi dao băng sắc bén lạnh thấu tâm, bây giờ cũng chưa có nóng quá, hắn cũng không có nhu cầu tìm tới cảm giác này. Người hắn muốn tìm là muội muội Đinh Nguyệt Hoa của hắn.

Hôm qua Đinh Diễm Huệ đứng trước mặt Triển Chiêu chê áo bông Bạch Ngọc Đường đưa quá mỏng, lại đơn phương hứa sẽ bảo Đinh Nguyệt Hoa làm cho y một cái, chờ đến hôm nay, hắn có thời gian rảnh rồi đi tìm Đinh Nguyệt Hoa, mới phát hiện, hình như mấy ngày rồi hắn cũng không thấy qua muội muội nha. Cho nên hắn đang tìm Đinh Nguyệt Hoa để dụ dỗ một chút, chỉ điểm Đinh Nguyệt Hoa quan tâm đến ăn ở,

đồ đạc cho Triển Chiêu, đừng cho con chuột kia chiếm tiên cơ. Đối phó với con chuột mặc dù phần thắng không lớn, nhưng một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, gom lại có thể nghĩ ra cách.

Thế nhưng Đinh Nguyệt Hoa vốn không có ở trong phòng, tìm tới tìm lui, tìm không ra Đinh Nguyệt Hoa, lại thấy được một màn không nên thấy.

Cho tới giờ, Đinh Diễm Huệ đã chắc chắn giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có gì đó mập mờ, nhưng một màn hoạt sắc sinh hương này, làm cho đại não ngắn cùn của hắn thiếu oxy, trừ gào lên một tiếng chói tai ra, hình như cũng không làm được gì khác. Tiếng thét chói tai đánh thức không chỉ có đôi uyên ương triền miên, mà còn đánh thức chính hắn, khi phản ứng kịp, ý niệm đầu tiên chính là chạy trốn. Chạy trốn theo bản năng.

Đến khi về tới phòng của mình rồi, Đinh Diễm Huệ lại cảm thấy rất kỳ quái: “Tại sao người chạy là mình, đồ mặt cũng là mình, người làm chuyện đó cũng có phải mình đâu. Tại sao lúc đó mình không có dũng cảm xông ra, một kiếm chém chết đôi cầu nam nữ ấy, đòi lại công bằng cho muối muối, không đúng, hình như không phải cầu nam nữ, cả hai đều là nam, dùng từ này hình dung có chút không hợp. Đinh Diễm Huệ biết là không ổn, nhưng lại không nghĩ được từ nào tốt hơn miêu tả Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hắn chỉ cảm thấy rối loạn, đi qua đi lại trong phòng, liều mạng muốn nghĩ cho rõ ra, lại uống công phát hiện đầu mình càng ngày càng loạn.

Xoay người một phát, một bóng trắng đã ở trước mắt.

Đinh Diễm Huệ kinh hoàng, tóc gáy chợt dựng

— Bạch lão thử

“Nhị ca”. Thanh âm dịu dàng trong trẻo, so với tiếng của con chuột đó dễ nghe gấp bao nhiêu lần (giọng chú là giọng nam trầm êm dịu với em nhé). Người tới không phải Bạch Ngọc Đường, mà là Đinh Nguyệt Hoa.

Đinh Nguyệt Hoa mới từ ngoài về, mặc một bộ hạc sường* (*áo khoác có dắt lông chim) tơ mềm dát bạc làm từ lông chồn mới tinh.

Đinh Diễm Huệ cau mày, hắn chưa khi nào thấy Đinh Nguyệt Hoa mặc y phục như thế, lại còn là màu trắng. “Y phục này ở đâu ra?”

Đinh Nguyệt Hoa không ngờ một Đinh Diễm Huệ bình thường luôn thuộm lại chịu để ý đến y phục của cô.

“Muội... muội... vừa mới mua. Trời lạnh, muội mới... một cái.”

“Mua màu gì không mua, lại đi mua màu trắng, học con chuột chết kia sao.” Đinh Diễm Huệ bực mình nghĩ, nhưng vẫn không có nói ra.

“Nhị ca, huynh sao vậy, sắc mặt lạ quá, không thoải mái sao?” Đinh Nguyệt Hoa tò mò nhìn chăm chăm vào mặt Đinh Diễm Huệ mà hỏi.

“Không có, không có, huynh cũng lạnh, muốn đóng băng. Bên trong thành Biện Kinh này còn lạnh hơn Mặt Hoa thôn chúng ta rất nhiều.”

“Ồ, vậy mai muội cũng mua cho huynh một cái áo khoác.”

“Cũng tốt. Mặc nhiều liền ấm áp.” Lấy lại bình tĩnh, Đinh Diễm Huệ ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt nhứ mà nói: “Nguyệt Hoa, muội lại ra ngoài uống rượu.”

Mặt Đinh Nguyệt Hoa lập tức đỏ lên, nói: “Cái này... chỉ ném chút mà thôi.”

“Nhị ca biết tinh thần muội không tốt, nhưng nữ nhi, bớt ra đường một chút thì tốt hơn. Đặc biệt là những chỗ tửu lâu, bên ngoài, người rất hỗn tạp. Không phải nơi muội nên đi.”

“Muội biết.”

Đinh Diễm Huệ vốn không nhìn ra dáng vẻ không hề có chút không vui của Đinh Nguyệt Hoa.

“Còn nữa, chuyện Triển Chiêu, muội...”

Đinh Diễm Huệ đột ngột nhận ra, mình không có cách nào nói ra suy nghĩ ban đầu của hấn trước mặt Đinh Nguyệt Hoa. Bạch lão thử gan lớn bằng trời, nếu không cẩn thận để Đinh Nguyệt Hoa thấy hình ảnh khanh khanh ta ta của hấn với Triển Chiêu, thì không bằng...

“Lâu rồi muội không qua chỗ Triển đại ca, huynh ấy thế nào, không nghe nói huynh ấy có chuyện?”

“Không đi thì không đi. Nhị ca chỉ thuận mồm hỏi một chút. Đợi qua mấy ngày, chờ án Tương Dương Vương dỡ rồi, chúng ta sẽ có thể trở lại. Muội có rảnh mua vài món, mang về cho mẹ.”

“Chúng ta phải về sao?”

“Phải, chúng ta nhất định phải về.” Nhìn rõ mắt mắt của Đinh Nguyệt Hoa, Đinh Diễm Huệ vội nói: “Nhị ca biết muội không bỏ được Triển Chiêu, muội yên tâm, chuyện của muội nhị ca sẽ lo. Không cho người khác lấn hiếp muội.”

“Không phải vậy, nhị ca...”

“Muội không cần xấu hổ. Triển Chiêu với muội có hôn ước, huynh sẽ không dễ dàng cho phép y thoái hôn, vậy còn xem Đinh Gia ta ra cái gì?” Khuôn mặt trắng bệnh của Thiết thị nhanh chóng vọt ra, Đinh Diễm Huệ lắc đầu bỏ mất.

—— muội muội không phải Thiết thị, Triển Chiêu cũng không phải Thiết Ứng. Nhân phẩm muội muội như thế, chắc chắn thẳng được con chuột kia.

“Triển đại ca rất tốt...”

“Huynh cũng không nói y không tốt, cô gia Đinh gia sao có thể không tốt.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì, muội cũng đừng gào con bạch lão thử kia nữa, Triển Chiêu là một người có phân tặc.” Trong đầu Đinh Diễm Huệ lại nhảy ra một cảnh thân hôn giữa Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường. Nói láo với một người đang hoang như hấn mà nói, thật sự là chuyện rất khó khăn.

Nhưng với Đinh Nguyệt Hoa, câu thông với Đinh Diễm Huệ mới là chuyện khó khăn nhất.

— Có lẽ vẫn phải về nhà tìm mẫu thân với đại ca nói chuyện sẽ dễ dàng hơn.

16. Chương 16

Hoàng hôn, Triển Chiêu từ trong một đồng hồ sơ thật lớn đứng dậy, hôm nay là tết Nguyên Tiêu, hiếm có lắm Hoàng thượng mới hủy bỏ dạ yến quần thần hàng năm mừng tết Nguyên Tiêu, cùng vui với quần thần là thông lệ, y đã đáp ứng Bạch Ngọc Đường cùng đi xem đèn với hấn. Nghe nói tối nay còn có yên hỏa. Đồng hồ sơ này sửa sang cũng tốt lắm, mà trời cũng dần tối, cũng tới lúc y đi thực hiện lời hẹn đi.

Án Tương Dương Vương cũng dần đến hồi kết thúc, bá quan văn võ trong triều, hoặc tán thành hoặc phản đối, hoặc đứng bàng quan, hoặc đổ dầu vào lửa, cầm một đồng vụ án vốn dĩ đã có bằng chứng rành rành đột ngột nảy sinh, đấu tranh nhưng vẫn không thể làm ảnh hưởng đến quyết tâm diệt trừ sạch sẽ bè cánh Tương Dương Vương của phủ Khai Phong.

Thay phi phong Bạch Ngọc Đường đưa. Triển Chiêu bước ra tiểu viện, đi xuyên hành lang, chuẩn bị bước qua cửa nguyệt lượng, lại không hẹn mà chạm mặt Đinh Nguyệt Hoa từ trong cửa Nguyệt Lượng đi ra.

“Triển đại ca.” Trong hành lang nửa sáng nửa tối, Đinh Nguyệt Hoa bắt chợt đỏ mặt.

“Đinh cô nương.” Triển Chiêu thấy cô y phục tiên lượng (mới mẻ sáng sủa), bạc thi chi phấn (phấn son mỏng), thuận miệng hỏi: “Ra ngoài xem hoa đèn sao?”

“Phải... đúng vậy...”

Thật sự là không có gì để nói, Triển Chiêu gượng gạo cười cười, định rời đi. Đinh Nguyệt Hoa lại gọi y.

“Triển đại ca.”

“Có chuyện gì?”

“Cái đó, lần trước... có một lần... là lần trước, huynh... nói... Bạch... huynh...” Mặt Đinh Nguyệt Hoa đỏ hơn, lắp ba lắp bắp không nói ra một câu hoàn chỉnh.

Triển Chiêu nghe đến mơ hồ đầu óc, đành chờ cô nói rõ hơn chút.

Vậy mà Đinh Nguyệt Hoa càng lúc càng vội. “Chính là... huynh có phải hay không... Ngũ ca... huynh có nghĩ...” Thật sự không thể nói ra. Đinh Nguyệt Hoa nói không ra, ngược mắt nhìn Triển Chiêu, chỉ hi vọng Triển Chiêu thông minh có thể từ những từ vụn vặt của cô mà hiểu được ý.

Triển Chiêu đang cố gắng nhớ lại, lần nói chuyện đơn độc gần đây nhất của y với Đinh Nguyệt Hoa là lúc y đang dưỡng thương, mà bây giờ cả sẹo cũng bắt đầu nhạt, y thật sự không nhớ nổi, y đã từng nói với Đinh Nguyệt Hoa cái gì.

Triển Chiêu hỏi dò: “Có phải cô muốn cho tôi biết, Ngọc Đường đã nói gì với cô không?”

Đinh Nguyệt Hoa vội gật đầu, còn không chờ Triển Chiêu hỏi lại, liền vội vã lắc đầu.

“Không phải, không phải, là Triển đại ca huynh... Ngũ ca nói...”

Trong đầu Triển Chiêu bắt đầu mơ hồ, nghiêm nghiêm nhìn Đinh Nguyệt Hoa, trong trí nhớ của y, Đinh Nguyệt Hoa hình như còn không hướng nội, ngượng ngùng như vậy.

Thấy Triển Chiêu thật sự không cách nào hiểu ý cô, mà mình cũng không thể nào biểu đạt hoàn chỉnh suy nghĩ của mình, Đinh Nguyệt Hoa có hơi nóng nảy: “Triển đại ca, ý muội là... là... là...” Vậy mà không cách nào nói tiếp, Đinh Nguyệt Hoa vừa nghiêng đầu, xoay người chạy, để lại một Triển Chiêu còn ngây ngốc.

Bạch Ngọc Đường bước ra khỏi cửa Nguyệt Lãng. Nhìn bóng lưng xa dần của Đinh Nguyệt Hoa, hỏi: “Hai người nói chuyện gì đó?”

Triển Chiêu thành thật nói: “Không nói gì.”

“Không nói gì? Ta thấy các người đứng ở đây thăm thì cũng phải nửa ngày.”

“Thăm thì nửa ngày ở đâu, thật sự không nói gì cả.”

“Ta cũng đứng ở cửa Nguyệt Lãng một lúc lâu, người còn bảo không nói gì?”

“Đinh cô nương cái gì cũng không nói. Ta thật sự cũng không nói với cô ấy cái gì.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu có hơi nóng nảy, không khỏi cười nói: “Mèo ngu, ngốc muốn chết. Ta dĩ nhiên biết người sẽ không có chuyện gì để nói với con bé, chẳng qua trêu chọc người chút thôi.” Nói:

“Thật ra ta đã sớm cảm thấy con bé có chút kỳ lạ, có điều các người không phát hiện?”

“Kỳ lạ thế nào,” Triển Chiêu tiếp lời hỏi.

“Mèo thối, mèo chết, người cũng quan tâm con bé quá ha.” Bạch Ngọc Đường lập tức trở mặt.

“Cái này.” Triển Chiêu rất vô tội nói: “Vì người bảo kỳ lạ, ta mới thuận miệng hỏi thăm thôi.”

“Nên nói ta sẽ tự nói, người hỏi ta liền không nói.”

Triển Chiêu đành phải thở dài: “Vậy cũng được, người không muốn nói thì thôi.”

Thấy Bạch Ngọc Đường nghiêng người dựa cột không chịu đi, ôn nhu nói: “Người bảo muốn đi xem hoa đèn mà, còn không đi? Đi trễ lại không tìm được chỗ tốt.”

Bạch Ngọc Đường vịn lần không tình nguyện đuổi theo Triển Chiêu, khiến Triển Chiêu không giải thích được.

Bạch Ngọc Đường thật không nhịn được muốn nói tiếp, dù sao chuyện này với hắn cùng Triển Chiêu đều có chỗ tốt.

“Thật ra, ta đã sớm phát giác Đinh Nguyệt Hoa có chút kỳ lạ, con bé từ trước tới giờ đều rất ít ra khỏi cửa, khoảng thời gian này, lại thường ra ngoài, lúc không có gì làm, lại ngồi một mình trong hậu viện ngắm người, nhiều lần ta thấy con bé nhìn đồng hoa hoa cỏ cỏ đến xuất thần, lúc thì cả mặt đỏ ửng, lúc thì sóng mắt lay lay. Hơn nữa, vừa nãy ta còn thấy một mình Đinh Diễm Huệ đứng bên đó tức giận, nghe nói hình như hắn muốn cùng Đinh Nguyệt Hoa đi xem hoa đèn, Đinh Nguyệt Hoa không chịu, muốn đi xem một mình, Đinh Diễm Huệ muốn theo, Đinh Nguyệt Hoa liền lên cơn với hắn.”

Triển Chiêu tính hỏi thăm, lại sợ Bạch Ngọc Đường mặc danh kì diệu nổi giận. Vội ngậm chặt miệng.

Bạch Ngọc Đường nói: “Con bé này rõ ràng động xuân tâm rồi. Tối nay chắc chắn đã ước hẹn cùng người ta, không muốn nhì ca mình theo, mà Đinh Diễm Huệ hết lần này tới lần khác quá ngu.”

Triển Chiêu đột nhiên giật mình, vội nói: “Ta không có. Chuyện không liên quan tới ta.”

“Không nói người, mèo đàn” Bạch Ngọc Đường thưởng y một cái liếc mắt, “Nếu là với người, còn có thể lừa gạt ta sao, con bé cũng sẽ không cứ ngày một ngày hai lại chạy ra ngoài.”

Thấy dáng vẻ dương dương đắc ý của Bạch Ngọc Đường, trong mắt Triển Chiêu thoáng qua một tia giảo hoạt.

— Chuột chết, biết nhiều chuyện vậy không chịu nói cho ta, còn cố ý ác thanh ác khí tới trêu chọc.

Triển Chiêu cười cười, sắc trời quá tối, làm Bạch Ngọc Đường không phát hiện được nụ cười kia là nụ cười ngoài mặt.

“Ngọc Đường, người thật là thông minh nha, tâm tư nữ nhân, hình như người rành lắm.”

“Đúng.” Được Triển Chiêu khen, Bạch Ngọc Đường nhất thời phiêu nhiên. “Nhớ năm đó, Ngũ gia ta thưởng tấn bách hoa (thường thức hết 100 đóa), duyệt phương vô số (nhìn qua vô số nơi), còn dạng nữ nhân nào ta chưa từng thấy, nữ nhân Giang Nam ôn nhu đa tình, nữ nhân Yên Triệu sáng trực minh khoái, trước kia ta còn được về biên giới... cái đó... Mèo con...”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng tra ra bầu không khí không đúng, đôi mắt mèo tròn trĩnh đó... có điềm không may!

“Không sao, người nói tiếp, ta nghe đây. Đúng lúc được thêm kiến thức.” Triển Chiêu vẫn còn cười, nụ cười đó lại cho Bạch Ngọc Đường cảm giác sợ hết hồn vía.

“Cái đó, là ta khoác lác thôi.” Biết rõ Triển Chiêu sẽ không tin, Bạch Ngọc Đường còn khổ sở phun ra những lời như vậy.

Vui vẻ càng đậm, tức giận trong mắt càng sâu, nhưng giọng nói lại còn hời hợt, “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân, Bạch Ngọc Đường Bạch Ngũ gia, người cũng đừng khiêm tốn a.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng sợ hãi, không kịp giải thích, xoay người liền chạy.

— Con mèo này da mặt đặc biệt mỏng, đợi chạy tới đường cái, xem như cho y bắt lại, giữa cả đám đông, y cũng không tốt giận mình. Chờ hồi nữa đến lúc nhìn hoa đèn hảo hảo dễ dàng hắn, liền bình an.

“Người đứng lại đó cho ta, chuột chết.”

“Ngu sao đứng, mèo thôi.”

Hai người một đuổi một chạy, trước sau chạy tới đại môn.

Bạch Ngọc Đường đột ngột lao ra khỏi phủ Khai Phong lại dọa tên khất cái đang co rúc trong góc giật cả mình.

17. Chương 17

Tên khất cái y phục lam lũ, bên tay còn cầm gậy trúc nát, một cái chén bể miệng, trong chén còn mấy bản được người hảo tâm bỏ thí, co rúc trong góc phủ Khai Phong tránh gió. Nếu như Bạch Ngọc Đường không đột ngột lao khỏi Khai Phong, thì hẳn cũng chính là một tên khất cái không có gì đặc biệt, Bạch Ngọc Đường không chắc sẽ buồn liếc hẳn một cái.

Con người đều có một loại bản năng, là bản năng phản ứng với tình huống phát sinh đột ngột, tên khất cái theo bản năng cầm lấy gậy trúc, đứng dậy, rất nhanh thấy rõ Bạch Ngọc Đường không phải hướng về phía hắn, mà đang đùa giỡn với Triển Chiêu, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống. Hắn không biết, động tác khi hắn nắm chặt gậy trúc, đứng bật lên, đã vô tình tiết lộ hắn không phải chỉ là một tên khất cái bình thường.

Giữa hoàng hôn Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ mỉm cười: “Mèo dần tới bắt ta đi. Bắt được Ngũ gia liền mời người uống rượu.”

Đang đùa giỡn, Bạch Ngọc Đường bất chợt gậy khó dễ, đưa tay bỏ về phía tên khất cái kia. Tên khất cái cả kinh, sợ hãi liền lăn một vòng, chân hạ phi cước, đá cái chén bể về phía Bạch Ngọc Đường, chén bể mấy đồng bản cũng bắn khắp nơi, lại thêm một cổ kinh lực, bay tứ tán về phía đám người.

“Vây Ngụy cứu Triệu” Đây là biện pháp tốt nhất cũng là duy nhất để trốn chạy khỏi tay của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quả nhiên bỏ qua cho tên khất cái, cùng Triển Chiêu bay về hướng khác, chặn lại mấy đồng bản đó.

Tên khất cái vật vờ chạy trốn qua một bên, mắt thấy Triển Chiêu tiến gần, vội nói: “Triển đại nhân, bọn tôi là phụng mệnh làm việc, cũng không có lòng hãm hại. Triển đại nhân, thủ hạ lưu tình.”

“Người phụng mệnh của người nào, đến làm cái gì. Tại sao đến giám sát phủ Khai Phong?”

“Về chuyện này thật khó tương cáo.”

Tên khất cái kia ngược lại cũng tự biết, mình nhất định không phải đối thủ Triển Chiêu. Thân ảnh loáng một cái, phi thân bay lên, tránh khỏi kiếm của Triển Chiêu, tháo đèn lồng trước phủ Khai Phong. Ném về phía Triển Chiêu.

Lồng đèn rơi xuống đất, nện ngã ngang, cháy.

Tên khất cái không chờ chiêu thứ hai của Triển Chiêu đánh tới, đã nhảy vào đám người, thuận tay ôm lên hai tiểu hài tử, ném cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Tranh thủ lúc hai người Triển Bạch cứu tiểu hài tử, lập tức biến mất trong dòng người xem đèn.

Hai tiểu hài tử oa oa khóc, cũng may chỉ bị hù dọa, không bị thương. Rõ ràng người nọ muốn chạy trốn chứ không có tâm tổn thương người.

Bao Chứng được Vương thừa tướng mời đến biệt viện Tây Sơn thưởng mai xem đèn, ngày mai mới có thể trở về. Người này dĩ nhiên không phải tới vì Bao Chứng, Triển Chiêu ánh mắt như đuốc, chuyển qua 4 phía phủ Khai Phong, đầu đường, một sạp bán lồng đèn nho nhỏ vẫn còn đó, mà chủ sạp đã chẳng biết đi đâu. Trong trí nhớ, cái sạp đó sáng sớm đã ở.

Lúc Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng người động thủ, Vương Triều Mã Hán đã từ trong phủ Khai Phong chạy đuổi theo, hỏi thăm người gần đó, nói cho Triển Chiêu: Tên khất cái đó vốn có hai người đi cùng, sau khi Đinh Nguyệt Hoa ra khỏi phủ Khai Phong, một người trong đó cũng không thấy.

Triển Chiêu nhất thời toát ra một thân mồ hôi lạnh, rốt cuộc đối phương có bao nhiêu nhân tuyến nằm vùng bốn phía phủ Khai Phong, y vội vàng phân phó: “Vương Triều Mã Hán, hai huynh dẫn người bảo vệ phủ Khai Phong, trước khi chúng ta trở lại không được tùy ý rời đi. Đinh nhị ca, Ngọc Đường, chúng ta tìm Đinh cô nương.”

Đêm nguyên tiêu của thành Biện Kinh, đèn như dật, người như triều. Đập vào trong đoàn người phần lớn là tiếng nói cười ồn ã, không thấy được bóng lưng duyên dáng của Đinh Nguyệt Hoa, trước mỗi lồng đèn phát

ra ánh sáng lộng lẫy đều có người đến người đi, mà dưới một ngọn đèn kia mới có tiếng cười tươi dịu dàng Đinh Nguyệt Hoa. Triển Chiêu đưa mắt nhìn, chỉ thấy khắp nơi trên đường cái treo đầy hỏa thụ điêu hồng, lục nhai tiêu cổ (tiêu trống 6 đường phố), thiên môn bích nguyệt (tường trắng ngàn cửa), vạn hộ hương phong (hương gió đến vạn cửa). Tìm một Đinh Nguyệt Hoa không khác nào tìm kim đáy biển.

Nhớ lời tên khất cái nói, Triển Chiêu dặn: “Tên khất cái kia từng bảo, “Bọn tôi phụng mệnh làm việc”. nói cách khác, người theo dõi Đinh cô nương không chỉ có mình hắn, người nọ võ không kém, tự nhiên đồng bọn cũng không kém, chúng ta chia nhau đi tìm. Nhớ lưu ý cao thủ võ lâm đến xem hoa đèn. Đặc biệt những kẻ phân tán khắp nơi có khả năng chiếu ứng cho những kẻ kia.”

Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Diễm Huệ đáp một tiếng, chia nhau đi.

Sau nửa canh giờ, trong bầu trời đầy yên hỏa lại nổi lên một đóa có hình dáng con chuột. Ở giữa bầu trời đêm náo nhiệt ngược lại cũng không tính là nổi bật.

Triển Chiêu tâm thần lĩnh hội, tâm tính nặng nề cũng nhờ con chuột sống động kia mà thả lỏng mấy phần, xoay người đi về hướng phóng pháo ở Đông Môn thành lâu mà đi.

Đông Môn thành lâu là nơi cao nhất toàn thành. Bầu trời trắng sáng treo cao, trên đất hoa đèn đẹp đẽ, người đang ở giữa không trung, thiên thượng nhân gian lẫn thành một thể, giống như tiên cảnh. Lúc Triển Chiêu chạy tới Đông Môn thành lâu, Đinh Diễm Huệ chân trước chân sau cũng đến.

Bạch Ngọc Đường nói: “Đinh cô nương đang ở trên, nhưng cao thủ quá nhiều, ta sợ đả thảo kinh xà.”

Ba người nhờ một lần yên hỏa phóng lên, lúc tắt cả ngẩng đầu nhìn, phi thân lên cây đại thụ kế bên. Trốn giữa nhánh cây.

Bên trong tòa tháp chính giữa thành lâu, có hai người đang ngồi, một trong đó là Đinh Nguyệt Hoa, đèn lồng chiếu vào người cô, người còn lại ở trong bóng tối, chỉ có thể loáng thoáng biết người nọ là nam, lại không thấy rõ dung mạo.

Đinh Nguyệt Hoa dường như rất cao hứng. Nhìn yên hỏa nổ rộ đằng xa, Đinh Nguyệt Hoa vỗ tay cười, còn nói gì đó cùng người bên cạnh, bộ dáng kiêu tiểu thân mật.

Triển Chiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, người kia ít nhất không phải địch rồi.

Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu liếc Đinh Diễm Huệ mấy phát, hạ giọng nói: “Đinh lão nhị, bây giờ đáp ứng từ hôn hay không cũng không phải là người rồi.”

Đinh Diễm Huệ chợt cảm thấy lúng túng. Muội muội định cưới, lại ước hẹn cùng nam nhân khác ngắm hoa đèn, còn bị Triển Chiêu phát hiện, chuyện này thật sự làm nhục môn phong Đinh gia.

Bây giờ còn bị Bạch Ngọc Đường khích như vậy, Đinh Diễm Huệ cắn răng, cái gì cũng không kịp nhớ, rút bảo kiếm, mượn lực nhánh cây, bay về phía thành lâu.

“Người nào?”

“Bắt lại.”

“Có thích khách”

Trên thành lâu rớt rít gọi. Bóng người bay qua, có người vây quanh Đinh Diễm Huệ, có vài người che trước người nam nhân kia cùng Đinh Nguyệt Hoa, vừa đứng chặn lại tầm mắt của Đinh Nguyệt Hoa.

Đinh Diễm Huệ một chân chạm đất, liền lọt trong vòng vây của đối phương.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng đành hiện thân, bay lên Thành lâu cứu Đinh Diễm Huệ.

Binh khí giao nhau, trong lòng Triển Chiêu thầm giật mình, đối phương không chỉ nhiều người, mà còn có thân thủ không tệ, Nguyệt Hoa này từ khi nào biết được những cao thủ như thế?

Nếu muốn không chế cục diện, đầu tiên phải không chế nam nhân đang ở cùng chỗ với Đinh Nguyệt Hoa. Tránh đêm dài lắm mộng, thua thiệt Đinh Diễm Huệ.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường tâm ý tương thông, Cự Khuyết Họa Ảnh song song xẹt qua trời đêm, yên khói lần nữa bay lên, chiếu sáng nửa bầu trời, hai cây kiếm khúc xạ ra ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Cự Khuyết linh động như giao long, Họa Ảnh nhẹ nhàng như thái phụng, hô ứng lẫn nhau, châu liên hợp bích, như vào chỗ không người, nháy mắt xông qua bức tường người, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường là do người ở bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa, phần lớn có thể là bằng hữu, chẳng qua chỉ lui địch, không có đả thương người.

“Triển đại ca. Ngũ ca.”

Đinh Nguyệt Hoa gấp gấp kêu một tiếng. Nam nhân bên cạnh cô nghe vậy cũng giật mình không nhỏ, kéo lại tay của Đinh Nguyệt Hoa, lăm lét nhìn về hướng này, gió thổi qua thành lâu, đèn lồng lung lay vài cái rồi dừng lại, chiếu vào mặt của nam nhân kia.

18. Chương 18

Triển Chiêu xưa giờ trầm ổn, thông dong, giờ phút này lại đang trừng trừng mắt mèo, mặt mày hoảng hốt, kiếm trong tay miễn cưỡng vòng một đường, trở về trong vỏ: “Hoàng — thượng—”

Người vây công Đinh Diêm Huệ bên kia vì tiếng kêu của Đinh Nguyệt Hoa mà chậm lại thể công. Đinh Diêm Huệ tranh thủ phá vòng vây, đảo mắt thấy tay muội muội bị một nam nhân lôi kéo, cả giận nói: “Buông muội muội ta ra.”

Trường kiếm đâm ra, bay thẳng đến Triệu Trinh không có chút nào phòng bị. Mà phần lớn thị vệ do Triển Chiêu dùng tay cũng bỏ bớt đề phòng, ai lại đoán được một Đinh Bắc Huệ còn chưa chút làm rõ tình huống lại có một chiêu này.

Cự Khuyết bay ngang qua cổ Triệu Trinh, “Keng” một tiếng, kiếm Đinh Diêm Huệ đâm vào Cự Khuyết, tia lửa bắn loạn, đốt đau Triệu Trinh.

Khó lắm mới có thể hủy bỏ thịnh yến với Quần thần tối nay, len lén mang theo thị vệ tới nơi này ước hẹn cùng Đinh Nguyệt Hoa, lại bị Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Đinh Diêm Huệ đổ xô tới. Tức giận, thất vọng cùng gắt gỏng sau khi bị kinh sợ của Triệu Trinh đan vào nhau, lại không cách nào phát tác, còn bận quan tâm đến cảm nhận của Đinh Nguyệt Hoa.

Từ lần cải trang xuất cung mùa thu năm ấy, gặp gỡ Đinh Nguyệt Hoa, liền kinh vị thiên nhân (kính sợ người trời, chắc thấy em hoa như người tiên =)) không cách nào thay thế Triển Chiêu tâm niệm trong lòng Đinh Nguyệt Hoa. Lúc cô rơi lệ vì Triển Chiêu, hẳn vì cô đau lòng. Lúc cô hết lần này tới lần khác tưởng nhớ Triển Chiêu, hẳn thay cô vui vẻ.

Nữ nhân thuần lương xinh đẹp u sầu không chỗ dựa này, để cho hẳn một lần lại một lần mất ngủ giữa đêm. Dùng thân phận hoàng đế trực tiếp cho nàng vào cung, là không tôn trọng nàng. Đóa thanh thủy phù dung này, không phải dùng quyền thế là có thể hái lấy.

Một lại một ngày 15 đầu tháng, hẳn len lén xuất cung, chỉ để gặp nàng, nghe nàng thổ lộ, xem như trong lòng nàng có người khác hẳn cũng chịu, ít nhất ở một ngày đó, trong mắt nàng có hẳn, rồi ít nhất một ngày khác, nàng còn nhớ rõ có một Triệu công tử đang đợi nàng.

Cuối cùng có một ngày, ở trước mặt hẳn, nàng không còn rơi lệ, trong mắt nàng tràn đầy vui vẻ, vì hẳn mà cười, chứ không phải vì Triển Chiêu, trong lời của nàng cũng không còn Triển Chiêu nữa, mà ân cần hỏi han hẳn. Lúc nàng nhìn lại trong đôi nhu tình như nước có thân ảnh của hẳn.

Lần đầu tiên có nữ nhân yêu hẳn không phải vì thân phận cao cao tại thượng. Hẳn nguyện ý vì chuyện này mà chìm đắm, làm một Triệu công tử thường dân.

Trước tết nguyên tiêu, nàng nhìn hẳn mỉm cười nói: “Triệu đại ca, huynh có thể cùng muội xem hoa đèn hay không?”

Văn võ bá quan, thần dân Đại Tống giờ khắc này đều không ở trong mắt hần nữa, trong mắt hần toàn bộ là nụ cười của nàng, ngôn ngữ mềm mại của nàng. Ngoài ra không còn gì khác.

Vì an toàn, hần bí mật điều tới một nhóm cấm quân cả Triển Chiêu cũng chưa ra mắt, bảo vệ từng con đường từ phủ Khai Phong đến Đông Môn thành lâu. Tranh thủ tết Nguyên tiêu, người trăng đoàn viên này, hần không chỉ cùng Nguyệt Hoa xem đèn, mà còn phải nói cho nàng biết chân tướng của hần. Hần không phải Triệu công tử, hần là cửu ngũ chí tôn, nhưng nếu nàng không thích thân phận của hần, hần có thể vĩnh viễn chỉ làm Triệu công tử của nàng.

Vậy mà, người tính không bằng trời tính, hết thấy còn chưa bắt đầu, hài kịch đã khai. Bất kể chân tướng gì, tự mình chủ động nói ra còn có hiệu quả tốt hơn chờ người khác đến bộc lộ. Đinh Nguyệt Hoa mặt cười trắng bệch, trân trân nhìn Triệu Trinh được Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường chờ hô Vạn tuế, Đôi mắt đẹp đảo trong nước mắt, nói không rõ là khiếp sợ, ngưỡng chừng hay là vui sướng, nếu không phải là nữ nhi gia e lệ, cô hôm nay đã chọn việc thoát hôn với Triển Chiêu rồi, vì nam nhân tự xưng Triệu công tử đang ở trước mắt. Không muốn sau này có trở thành phụng hoàng bay cao, sau trong tâm cô chỉ hy vọng có người đàn ông có thể đối với mình như Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu vậy, vốn tưởng rằng mình đã tìm được, nào biết, tình yêu hoa mỹ lại giống như yên hỏa giữa không trung, đẹp thì đẹp thật, nhưng cảm nhận rất rõ nóng cháy cũng lóe sáng, rồi nháy mắt lại trở nên không thật.

Không cách nào nói chuyện, cũng không biết nói gì, chuyện duy nhất Đinh Nguyệt Hoa có thể làm là xoay người bỏ chạy.

Triệu Trinh run một cái, cho tới giờ cũng chưa thấy Đinh Nguyệt Hoa có sinh ra biểu lộ như thế. Đưa tay muốn bắt lấy cô. Nhưng Đinh Nguyệt Hoa cũng là người từng luyện võ, văn nhược Triệu Trinh nơi nào ngăn được, hần đành quay đầu phân phó Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, mau, mau, thay trăm mang Nguyệt Hoa về. Trăm sẽ không truy cứu, nhanh một chút.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Triển Chiêu đang định phi thân đi, Bạch Ngọc Đường lạnh tay lẹ mắt, bắt Triển Chiêu lại, mắt liếc Triệu Trinh, tự tiểu phi tiểu nói: “Hoàng thượng, chuyện bậc này ngài nên đích thân ngự giá tới, tự thân vận động mới tốt. Bằng không để mèo này đuổi kịp, Đinh cô nương rồi cuộc còn đến tay ai nha.”

Nhìn dáng vẻ vô lại không đứng đắn của Bạch Ngọc Đường, Triệu Trinh nhất thời nổi đóa. Mắt thấy Đinh Nguyệt Hoa đi càng lúc càng xa, rất sớm sẽ xuống khỏi thành lâu, hòa vào đoàn người, Bạch Ngọc Đường ngăn, Triển Chiêu không thể trông cậy, chỉ đành rời ghế, chạy như bay về hướng Đinh Nguyệt Hoa biến mất. “Nguyệt Hoa, nàng nghe trăm... nghe ta giải thích a...”

Nhóm thị vệ theo Triệu Trinh cũng rút lui sạch sẽ, tức khắc trong thành lâu chỉ còn dư lại 3 người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Đinh Diễm Huệ.

Yên hoa giữa không trung bắn ra như mưa sao băng tỏa ra 4 hướng, lại như thác nước đổ xuống, lúc mạnh lúc yếu chiếu lên khuôn mặt mỉm cười của Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường hung dữ chăm chăm nhìn Đinh Diễm Huệ còn chưa tỉnh lại trong hỗn loạn, “Đinh lão nhị, muội muội người cũng đi rồi, người còn ở lại đây làm cái gì, có tin Ngũ gia ném người xuống không?”

“Nhưng, Nguyệt Hoa muội ấy...”

“Muội muội người chạy bên kia kia, người còn không đuổi theo?”

Đinh Diễm Huệ mơ màng hồ đồ đáp một tiếng, vừa đi hai bước đã kịp phản ứng.

— Hoàng thượng đã mang mấy chục người đuổi theo Nguyệt Hoa, đổi ta đi để gây chú ý mất chắc?

Quay đầu, lại nhìn thấy con sắc chuột kia không chờ được đem một con mèo kéo vào lòng ngực. Con mèo kia tựa hồ cũng không lấy ra móng mèo của y, đáng về rất nhu thuận. Nơi này dường như cũng không phải chỗ ở lâu, còn ở lại, Họa Ảnh thật muốn uống máu người.

“Ngọc Đường, người nói Hoàng thượng đuổi kịp Đinh cô nương không? Đinh cô nương hình như rất tức giận?”

“Mèo ngốc, đây mà gọi là tức giận sao, chẳng qua bị kích thích nhỏ, Đinh cô nương chẳng qua là tạm thời không cách nào thích ứng thân phận hoàng thượng, bắt quá, đã sớm yêu cái tên Triệu công tử này rồi, hẳn là hoàng đế cũng được, dân thường cũng được, đều không quan trọng.”

“Không sai, nhìn cách bài trí đêm nay, hoàng thượng thật đúng là dụng tâm lương khổ với Đinh cô nương đấy. Chúng ta cũng có thể an tâm.”

“Trong lòng người nghĩ gì ta đương nhiên rõ nhất, Đinh cô nương một ngày không tìm được nơi trở về cho mình, lòng của người vĩnh viễn sẽ bị bó buộc. Bây giờ người có thể tháo nút thắt trong lòng, toàn tâm toàn ý với ta rồi đi.”

“Con chuột chết, người nói vậy đấy, ta khi nào không toàn.... Cái đó với người.”

“Còn bảo không, bắt đầu từ bây giờ, không cho nghĩ Đinh cô nương, không cho nghĩ Bao đại nhân, không cho nghĩ tới hoàng đế. Chỉ cho phép nghĩ tới một mình ta!”

“Được rồi, bắt đầu từ bây giờ, ta chỉ nghĩ tới một mình người, nghĩ xem chúng ta sau này làm thế nào nhất sinh tử hậu, như thế nào sinh tử tương theo. Có được không?”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXHOÀNXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-nhat-sinh-thu-hau>